

J. Goldenlane

HOLDNAK ÁRNYÉKA

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

- Gaura Ágnes:** *Vámpírok Múzsája* (Borbíró Borbála-sorozat I.)
Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse* (Borbíró Borbála-sorozat II.)
Gaura Ágnes: *Lidércnyomás* (Borbíró Borbála-sorozat III.)
Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség* (Borbíró Borbála-sorozat IV.)
Gaura Ágnes: *Attila koporsója* (Borbíró Borbála-sorozat V.)
Gaura Ágnes: *Embertelen jó* (Boriverzum és más történetek)

J. Goldenlane: *Éjjél*

J. Goldenlane: *Farkastestvér*

J. Goldenlane: *Napnak fénye*

J. Goldenlane: *Holdnak árnyéka*

Harrison Fawcett: *Katedrális I.*

Harrison Fawcett: *Katedrális II.*

Harrison Fawcett: *Katedrális III.*

Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*

Eric Muldoom: *Éjjéli erdő*

Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*

Hernád Péter: *Hollóember*

Raoul Renier: *Sötét álmok*

Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*

Szántai Zsolt: *Trigorum*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

J. Goldenlane: *Csillagok szikrái**

Hernád Péter: *Pannónia Parancsnok**

*munkacím

J. Goldenlane

HOLDNAK ÁRNYÉKA

Delta Vision Kft.
Budapest, 2015

DELTA VISION EXKLUZÍV

Holdnak árnyéka

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2015
© Delta Vision Kft., 2015
Borítófestmény © Kovács Péter, 2015
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-150-7
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Egy hang vagy a fejemben

„Én hallucinálok téged, nem te engem!”

I.

– VI24 jelentkezzen! Itt az általános légiirányítás, VI24 jelentkezzen!

– Itt a VI24 tehersikló, John Smith másodpilóta beszél.

– VI24, eltértek tizennégy fokkal keletnek.

– Figyelmeztetést vettem – közölte fegyelmezetten a férfi. – Erősödő radioaktivitást észleltünk, a pályamódosítást a pilóta számolta ki.

– Értettem – hangzott a toronybeli irányító, egy kellemes női hang válasza, hasonlóan fegyelmezetten, majd kicsit kötetlenebbül folytatta: – Miért nem ad képet, másodpilóta? Csak hangot hallunk.

– Nem tudom, talán a kamerával van valami gond. Itt bejön a kép is. De legalább nem szólhatnak, hogy nem előírás-szerűen vagyok fészülve – tette még hozzá a férfi vigyorogva, és a toronyban szolgálatot teljesítő nő vette a tréfát.

– Akkor ellenőrizze a kamerát, és fészülködjön meg, másodpilóta! Jó repülést! Vége.

– Meglesz. Vége – bontotta a vonalat a férfi, majd letörölte a magasságjelző üvegén csorgó vért, hogy látszódjon, mit mutat.

– Csak semmi hirtelen mozdulat! – csattant fel a mögötte álló álarcos alak, és még erősebben beletolta a férfi lapockái közé a fegyvere csövét.

– Nyugalom! Láthatta, hogy nem adtam képet, nem adtam titkos jelet, nem csináltam semmit!

– Helyes! Viselkedj továbbra is így, te John Smith másodpilóta, ha élni akarsz!

A férfi sóhajtva bólintott. Élni, nos, azt akart. A többi már nem stimmelt annyira. Sajnálatos módon nem volt John, nem volt Smith, de legsajnálatosabban nem volt másodpilóta. Soha életében nem vezetett még tehersiklót, ami egészen addig nem volt probléma, míg mellette ült a gép valódi pilótája, aki elvégezte a munkát. Ám alig negyedórája berontott ide két álarcos, a tiltakozni próbáló pilótát lelőtték, hogy a vére most egyenletesen borította a székét, a műszereket, és a fél ablakot, majd közölték a másodpilóta helyén ülő, pilóta kezeslábast viselő személlyel, hogy vegye át az irányítást.

A férfi, akinek ugyan az egyenruhájára kitűzött táblácskáján ez állt, ám mégsem volt John, nem volt Smith, és nem volt másodpilóta sem, habozás nélkül rábólintott, és magabiztosan átvette az irányítást. Ha nem teszi, lelövik őt is. Tehát igyekezett úgy tenni, mintha másodpilóta lenne. Maga előtt persze nem tagadhatta, hogy ez esélytelen. A másodpilótaság látszatát fent tudja tartani, de a tehersiklót nem.

– Mintha süllyednénk – jegyezte meg mögötte az álarcos, akinek szintén feltűnhetett valami. – Ha valami trükkre készülsz, neked annyi!

– Nem süllyedünk, csak a stabilizációs rendszer kompenzálja a retrográd légköri pressziót – felelte a férfi magabiz-

tosan, és bízott benne, hogy a mögötte álló álarcos sem ért a repüléshez. – Ez teljesen normális.

– Azért! Csak semmi trükk!

– Nem trükközöm. Élni akarok – szögezte le ismételten a férfi, mert ez véletlenül tényleg igaz volt.

Élni akart. Végső soron ezért került hamis identitással egy tehergép pilótafülkéjébe. Ha a helyzetét végzetesen leegyszerűsíti, akkor pusztán erről volt szó, semmi többről. Élni akart, és úgy tűnt, jól halad a projekt, amikor berontott ide ez az elmebeteg álarcos.

Nem-John nem-Smith tulajdonképpen csak pár kapcsoló funkciójával volt tisztában a műszerfalon, de szerencsére köztük volt a katapult kioldókarja. Ha az álarcos figyelme egy pillanatra elterelődne róla, ő katapultálhatna. A nehézkes, ormótlan tehersikló persze nyilván lezuhan, de hát úgyszincs már rajta tisztességes ember, csak ezek az álarcosok, értük nem kár. A rossz fiúk meghalnak, ő meg szépen landol.

A férfi lenézett, keresztül a vérfoltos üvegen. Alattuk úgy száz méter mélységben békésen terült el a sárgás füvű szavanna, itt-ott kisebb sivatagfoltokkal tarkítva. Garantált halál negyvennyolc órán belül, tekintve a szomjúságot, a vadállatokat és a sugárszennyezettség feltehetőleg túl magas szintjét.

Mögötte viszont itt ez az álarcos fegyveres, aki azonnal lelövi, amint kiderül, hogy nem tud tehersiklót vezetni. Ami mondjuk maximum fél óra.

A férfi döntött. Katapultál. A gép lezuhan, ő pedig ennek addig örül, míg szomjan hal. Remek, a terv megvan. Most már csak várni kell, hogy az álarcos egy pillanatra másra figyeljen.

És akkor ő katapultál, bele a nagy semmibe.

II.

Tökéletes sötétségre nyitotta ki mandulavágású, éjfekete szemeit a lány. Feltehetőleg lezuhant a gép, gondolta, és nem mozdult, némán feküdt tovább a hideg padlón. Az utolsó emléke, hogy minden megbillen, és valami iszonyúan megüti a fejét. Most pedig itt fekszik a földön, és hiába simul rá az arca a padlóra, nem érzi a motorok működése okozta remegést. Világos, a repülőgép lezuhant. Nem várt, ám annál szerencsésebb fordulat!

Csak ez az átok sötétség ne lenne! Semmit sem látott, még halvány maszatokat sem, tehát mozdulatlanul hallgatódzni kezdett. Elsőnek is vízcsöpögést hallott, amitől nagyon megijedt. De nem biztos, hogy kintről folyik be. Lehet, hogy csak a gép egyik belső tartálya szivárog, nyugtatta meg magát. Más neszt nem hallott. Semmit. Főként emberi légzést nem, aminek viszont nagyon örült. Persze lehet, hogy valaki más is lapul itt vele együtt a sötétben, és ugyanúgy, lélegzet-visszafojtva kémleli a semmit, mint most ő.

Legjobb az ilyesmit rövidre zárni!

– A nevem Nagasawa Mitzuki. Ha barátként fordulsz felém, erős és hű támaszod leszek minden bajban és veszélyben, ami fenyeget minket. Ha ellenségként közeledsz, akkor harcolni fogok, míg egyikünk meg nem hal – közölte tényszerűen. Előbb angolul, majd megismételte kínaiul is, biztos, ami biztos. Nem kapott választ. Tehát feltehetőleg egyedül van. Egyre jobb!

Óvatosan feltérdelt. Végigtapogatta magát, hogy megsebesült-e. Azt érezte, hogy enyhén szédül, és a tarkója felett kicsi-

vel volt is egy sajtó, ragacsos tapintású pont. A ruhája viszont ép, keze-lába szabad, és a fején kívül semmije sem fáj. Ő egy pokoli mázlista!

Tapogatódzva kezdett körbejárni, egyelőre négykézláb. Körülötte törött, első tapintásra felismerhetetlen kacatok heverték, összevissza, rendszer nélkül. De az apró fülke falai épnek tűntek, bár ferdén álltak, mint ahogy a padló is lejtett egy kicsit, és aztán megtalálta az ajtót is. Körbetapogatta, megpíszkálta, de a tökéletes sötétben semmire sem jutott vele. Még a nyitópanel ledfényei sem világítottak, és hiába nyomkodta a gombokat, semmi hatást sem ért el. Ezek szerint a gép tényleg komolyan megsérülhetett, ha már ez sem működik. Ha pedig nincs áram, akkor egyelőre nem tud ajtót nyitni, és nem tud fényt gyűjtani sem. Maradt a tökéletes sötét, ami egy kicsit már kezdte idegesíteni.

Mindegy, hisz él, és ez a lényeg. Négykézláb vándorolva folytatta a fülke felfedezését a berendezés szétzúzódtott roncsai között. Az utazás kezdetén, a felszálláskor nem volt ebben a helyiségben semmi, csak két ülés, melyek ezek szerint összetörték. De csak talál valami használhatót a romok között! Bizonytalanul válogatott a bizonytalan eredetű roncsok között, míg a kezébe akadt egy alkarnyi hosszú műanyag rúd. Remek! Most már fegyvere is van. Itt az ideje, hogy felvegye a kapcsolatot külvilággal.

Kényelmesen elhevert a padlón, lehunyta a szemét, és bekapcsolta a direktlinkjét. Egy ideig keresgélt az általa elérhető frekvenciák között, de nem talált semmi adást. Néma csend. Vajon hol zuhanhattak le? Nyilván nem lakott területen. Kicsit töprengett, hogy ennek örüljön, vagy sem, végül annyiban hagyta.

Az valószínű, hogy ebből a fülkéből egyedül nem jut ki, segítséget kell hívnia. De óvatosan. Azzal nem megy semmire, ha idejön valaki, akinek az az első dolga, hogy őt megölje. Tehát segítséget kell hívni, még hozzá anélkül, hogy bármi információt kiadna magáról. Még egyszer bekapcsolta a direktlinket, és adást nyitott az egyik vészhelyzet sávon.

– Van odakint valaki? – suttogta angolul, annyira kislányosan és kétségbeesetten, amennyire csak képes volt rá. – Segítene valaki? Azt hiszem, bajban vagyok!

Ezzel kikapcsolta a direktlinket. Aztán csak feküdt, csukott szemmel a sötétben. A retinája szegletében egy panel szorgalmasan számolta az eltelő másodperceket. Öt perc múlva megismételte a segítségkérést. És újabb öt perc múlva ismét. Majd csak jelentkezik valaki!

Idehívja, és ha az illető tényleg idejön, akkor elintézi. Aki egy védtelen, bajba jutott kislányt készül megmenteni, az általában könnyű préda.

III.

A katapultálást egészen jól megcsinálta, sikerült meglepnie vele a mögötte álló fegyverest. Nem csoda, egy átlagos tehersiklón nincs katapult szerelve a pilótaülésekbe. Kivételt képeznek azok a tehersiklók, amikkel a pilótájuk rendszeresen fegyvert

csempész. Meg lopott műkincseket, meg embert, meg minden mást, amit legálisan nem lehet átvinni a határokon. Ilyen siklókban van katapult, beépített fedélzeti fegyverek, és általában többszörös hamis személyazonosságú kitűzőkártya is.

A férfi, aki ezen kártyák közül egy „John Smith, másodpilóta” feliratút viselt, sikeresen, meglepetésből katapultált. Mire az álarcos utánalett, már elég messze volt, hogy a feje helyett a kinyíló ejtőernyő felét vigye el a golyó.

A landolás ezek után, fél ejtőernyővel kicsit viharosra sikerült, de szerencsésen beleesett egy kusza bozótosba. Az ágak összevissza karistolták, ám cserébe csak az egyik térdét ütötte meg a leérkezésnél, és kicsire nem adunk! Aztán kikecmergett a csupa tüske bozótból, vért és ruhafoszlányokat hagyva hátra. Csak amikor kiért, vette észre, hogy valamiféle rovarok összevissza csipkedték közben a bal alkarját, hogy az már láthatóan megdagadt és kivörösödött. De amúgy ezenfelül nem érezte magán a mérgezés tüneteit. Mázlista vagyok, állt meg lihegve a bozótton kívül, fél lábon, sajnó alkarját rázogatva.

Az ejtőernyő maradványa bent maradt a bozótban, azt nem bírta kicibálni az ágak közül, és nem is volt rá szüksége. Pár percig kémlelte az eget, de a tehersiklót nem látta sehol, nyilván már messze jár. Ha jól alakultak a dolgok, akkor le is zuhant.

Magányosan állt a ritkás fűvű, szikkadt földű szavannán, mögötte a bozótos, oldalt pár torz fából álló liget, a vakítóan kék ég alatt meg pár köröző madár. Mindent összevetve nagyon egyedül volt.

Elnézett északnak. Nem lehet messze a határ, mert alig hagyták el a Szaharai Unió légtérét, máris támadtak a semmiből előkeveredett álarcosok. Feltehetőleg addig a rakományban

bújtak el, nem mintha ez számítana. A lényeg, hogy nem haboztak sokat, így most még közel van az Unió. Talán száz, kétszáz kilométer. Maximum háromszáz.

Meg lehetne próbálni. Kis mázlivál belefut egy őrjáratba vagy talál egy vészhelyzet-pontot. Vagy ha elég közel ér, akkor már direktlinken is kérhet segítséget. Életben maradhatna. Már amennyiben életnek nevezhetünk valamit, ami egy három méterszer három méteres cellában zajlik.

Kicsit sóhajtott, és enyhén bicegve elindult délnek.

Pár perc is eltelhetett, amikor egy segélykérő sávon hívást jelzett a direktlinkje. Nem nyitotta meg a kapcsolatot. Nyilván lezuhant a tehersikló, és ezek szerint van egy túlélő, aki most segítséget kér. De ő ugyan nem segít azoknak az álarcos géprablóknak! Nélkületek most nem gyalog, hanem egy kényelmes tehersiklón tartanék délnek, a Kalahári-övezet felé, várhatjátok, hogy majd én segítek nektek!

A hívás öt perc múlva megismétlődött, majd újabb öt perc múlva ismét, és ismét. A férfi nem tehetett róla, de ez a precizitás idegesítette. Pedig idegeskedhetett volna azon is, hogy nincs egy korty ivóvíz sem, míg a nap a feje felett teljes erővel tűz, de valahogy ez nem zavarta. Van még majdnem negyvennyolc órája, azalatt csak történik valami szerencsés!

Elérte a következő ligetet. Az első fa árnyékában megállt, és pihent egy kicsit, a szemébe nézve egy, az árnyékban békésen bámészkodó, és némileg megdöbbszent állatnak. A férfi nem ismerte fel a fajtáját, csak annyit tudott megállapítani, hogy kinézetre a patkány és a kenguru között lehet félúton, ennél jobban nem értett hozzá. Az valószínű, hogy nem veszélyes, ezen felül nem érdekelte a kérdés. Csak pihent és várt.

Aztán jött a következő, menetrendszerinti hívás. Ha mind-össze pár másodpercre megnyitja, akkor kizárt, hogy bemé-
rjék. Ha éppen csak belehallgat, abból nem lehet baj.

Megnyitotta a kapcsolatot, és a következő pillanatban köz-
vetlenül a fülébe suttogott egy kétségbeesett, fiatalos lányhang:

– Kérem, segítsenek, azt hiszem, nagy bajban vagyok!

A férfi döbbenten emelte fel a fejét. A hang első hallásra
egyszerű kis hangocska volt, ám mellé valahogy nagyon mély-
ről jövően titokzatos.

– Könyörgök, segítsen valaki!

Teljesen irracionális egy hang volt, legalábbis a szikkadt
szavannához a lehető legkevésbé sem illett. Egy lehetetlenség-
gig valószínűtlen hang.

– Bajban vagyok!

– Ezt akár én is mondhattam volna – válaszolta a férfi,
magát is meglepve, hogy ekkora marhaságot csinál.

– Hahó, valaki hall? Jaj de jó, jöjjön, segítsen rajtam, nagy
bajba kerültem!

– Ezt nem kétlem. De talán előbb kellett volna gondol-
kodni. Mondták már magának, hogy tehersiklókat eltérít-
getni alapjaiban helytelen?

Kicsi csend telt el a feleletre, majd a kislányhang némileg
hökkenten, de kötelességtudóan válaszolt:

– Ezt nekem így, konkrétan még nem mondták, ám minden
szavával egyetértek. Tehersiklókat eltérítgetni nyilván igen illet-
len cselekedet. Megtudhatnám, miért hozta fel a témát?

– Ne add a hülyét, kislány, tudom, amit tudok!

Mitzuki erre a válaszra teljesen komolyan végiggondolta,
hogy mit tegyen, ha a véletlen egy elmebetegget sodort eléje?

Nos, az alapstratégián ettől még nem kell változtatni, az működhet szellemileg retardáltakkal szemben is.

– Jaj, én úgy össze vagyok zavarodva! – tért vissza a bajba jutott kislány figurájához. – Azt hiszem, lezuhant a gépem. Csúnyán bevartam a fejem, vérzik is. És egyedül vagyok, bezáródva a roncsok alá, kérem, segítsen!

– Hány éves vagy? – kérdezett vissza hirtelen a férfi.

– Tizenhat – szipogta Mitzuki.

– Akkor hagyjuk ezt a megmentést! Fiatalkorúval nem kezdek! A törvény is bünteti, és egyébként is, a pedofília gusztustalan egy ügy. Bocs, kislány, majd ha betöltöd a tizennyolcat.

– Tényleg képes lenne a sorsomra hagyni?

– Miért hiszed, kislány, hogy én mindent elhiszek? Bevart fejú, kétségbeesett tizenhat éves, aki végtelen önfegyelemmel és gépies pontossággal öt percenként kér segítséget? Nem kell ám engem ennyire intenzíven hülyének nézni!

– Azokat szoktam hülyének nézni, akik úgy viselkednek – jegyezte meg erre Mitzuki a saját hangján, és a férfi pislogva dörzsölte meg a fülét.

Ugyanaz a hang volt, még mindig fiatalos és kedves, de a kétségbeesés eltűnt belőle, és helyette csak valami hideg magabiztosság maradt. Kezd ez érdekes lenni!

– Oké, fussunk neki még egyszer. Hány éves vagy?

– Nem tizenhat – sóhajtott Mitzuki a sötétben fekvve. Ha a bajba jutott kislány nem megy, hát nem megy, meg lehet próbálkozni mással is.

– És tényleg nem tartozol a gépeltérítők közé? – kérdezett tovább a férfi, szórakozottan nekidőlve a kókadt fa törzsének, aminek az árnyékában állt. Mi a fenének csinálom én ezt, itt,

a semmi közepén, negyvennyolc, illetve már csak negyvenhét és fél óra távolságra a haláltól? Bár, ha innen nézzük, nem mindegy, hogy mit csinállok?

– Soha nem térítettem még el semmiféle gépet sem. De lehet, hogy a repülőgépetem eltérítették, nem tudom.

– Repülőgép? – kapta fel a fejét a férfi.

– Igen, repülőgép. Lezuhant a repülőgépem – ismételte meg lassan és érthetően Mitzuki. Lehet, hogy itt egy szárazdajkával kombinált ápolónő figurát kellene bedobnia?

– Hol szálltatok fel?

– Al-Watanyában.

– Tehát nem Abu-Szimmelben.

– Nem, nem Abu-Szimmelben, nem Csád Beachen, és nem is Új-Algírban, hanem Al-Watanyában. És aztán lezuhantunk. Itt vagyok a roncsok között beszorulva. Világos, vagy vannak részletek, amiket meg kell ismételnem, hogy teljesen érthető legyen a történet?

– Világos, minden világos – válaszolta a férfi. Tehát a nő nem az ő tehersiklóján utazott, hanem egy másik gépen. Egy repülőn. Azaz van itt a közelben egy repülőgéproncs. Feltehetőleg gazdátlan, és talán ott van víz és élelem és... – Vannak készleteid?

– Fogalmam sincs, mi történt a csomagommal. Erre gondolsz?

– Nem, hanem vízre. Van vized?

– Van vizem – felelte Mitzuki, és csukott szemmel a sarok felé fordult, ahonnan még mindig hallotta a csöpögő hangot, amit pedig teljes erejével igyekezett kizárni a tudatából.

– Túlélők?

– Nem tudom. Itt ülök a tökéletes sötétségben, egyedül, bezáródva. Azt hiszem, ha vannak is túlélők, elmentek, és itthagytak. Egyedül vagyok bezárva egy repülőgéproncsba – magyarázta Mitzuki lassan és érthetően artikulálva. Így kimondani rossz volt, kicsit bele is borzongott, ahogy kezdett benne tudatosulni a helyzete.

A férfi körbenézett a szavannán. Ő is egyedül volt, leszámítva azt a bizonyos állatot, valahol a patkány és a kenguru között, meg a barátságosan billegő fűszálakat. Vajon ott a távolban mozog valami, vagy csak a szeme káprázik, és képzel bele mindenfélét a forróságtól hullámzó levegőbe?

– Figyelj, kislány, nyugi. Ne ess kétségbe, nem vagy egyedül, itt vagyok én is. Elmegyek érted, oké?

– Jó. Mikorra tudsz ideérni?

– Előreszaladtál. Hol vagy?

– Mondtam, hogy a roncsok alatt...

– Mondtad, méghozzá majdnem szótagolva, lassan és érthetően, tehát szerencsésen felfogtam, de hol vannak azok a roncsok? Afrika rohadtul nagy, ha esetleg ez eddig elkerülte volna a figyelmedet.

Afrika, csodálkozott el Mitzuki, de a hangja hideg maradt.

– Nem tudom, hol vagyok – sóhajtotta teljesen őszintén. – Mérvj be!

– Ha az olyan egyszerű lenne! – morogta a férfi, miközben összehúzott szemmel bámulta maga körül a semmit. A fű a távolban határozottan hullámzott. Gyanúsán hullámzott. – Nem tudlak bemérni, nincs hozzá megfelelő technikám.

Mitzuki ezen a ponton úgy érezte, baj van. Nem először gyanította ezt a társalgás folyamán, de most határozottan úgy

érezte, valami nem stimmel ezzel a karcos hangú alakkal, aki olyan lazán beszélget vele, mintha egy bárban futottak volna össze, egy nagyváros fekete éjszakájában.

– Te ki vagy? – kérdezte hirtelen.

A férfi beletúrt a hajába, hát erre most mit mondjon?

– Nem vagyok John Smith.

– Ez végül is leszűkíti a kört – hagyta rá kis habozás után a Mitzuki. – És nincs technikád bemérni, tehát nem repülsz.

– Nem, én édes kis tizenhat évesem, én nem repülök, hanem két lábbal állok a földön, a szó legszorosabb értelmében.

– Nincs semmiféle járműved?

– Nem figyeltél? Van két lábam!

– Akkor hogyan akarsz megmenteni?

– Odamegyek, és egy baromira nagy feszítővassal betöröm a rád záródott ajtót.

– Ez egy igen... ööö... kezdetleges elképzelés – minősítette az ötletet a lehető legudvariasabban a lány.

– Alaptervnek jó, aztán majd lépésenként finomítjuk. Mekkora távolságot bír a direktlinked?

– Hús-huszonöt kilométer? – tippelt a lány. – Jó légköri viszonyok között akár harmincat is.

– Semmiféle radioaktív zóna szomszédságában nincsenek jó légköri viszonyok – pislogott fel a felhőtlen égre a férfi, aztán visszafordult, tovább nézte a fű közeledő hullámzását. – És te most egy roncs alatt ücsörögsz, az is tompítja az adásodat. Nem lehetsz messzebb hús kilométernél, azaz maximum egynapnyi gyalogtávra lehetünk egymástól. Kis mázlivál estére odaérek.

– A távolság ismerete kevés. Kell hozzá egy irány is – jegyezte meg Mitzuki hidegen.

A férfi alig figyelt rá, mert ebben a pillanatban az eddig bágyadtan bámészkodó állat egy jókora szökelléssel nekiugrott a végtelen szavannának. Ugróégér, villant be a férfinak a szó, ez egy ugróégér lesz, nézett utána, ahogy az sebesen elporzott a sápadt fűben. Annak gyanúsán hullámzó pontjával ellentétes irányba.

– Ezt hogy is gondolod? – kérdezte szórakozottan, és visszafordult, meredten figyelte a gyanús pontot.

– A húsz kilométer mellé még háromszázhatvan fok közül kell választani egyet, hogy pontosan tudd, hol vagyok hozzád képest – kezdte magyarázni Mitzuki, de akkor a férfi már látta is az állatot, ami a fűben közeledett. Nem tűnt úgy, hogy lopakodna. A férfi arra tippelt volna, hogy inkább csak sétál, de persze ő nem értett a vadállatokhoz.

Azt sem tudta eldönteni, miféle lény lehet. Hogy húsevő, az látszik az agyarain, és mondjuk inkább kutya, mint macska; természettudományos ismeretei mindössze eddig terjedtek.

– Tehát először is valahogy meg kell határozni az irányomat – magyarázta közben Mitzuki végtelen türelemmel a még végtelenebb sötétségben heverve, feltehetőleg húsz kilométeren belül, de a vadállattól elegendően távol. – Ha nem teszed, akkor csak elgyalogolsz valahová, én meg itt maradok, bezárva. Azaz próbálj meg bemérni, vagy ha nem sikerül, akkor kapaszkodj fel egy magaslatra. Talán észreveszed a gépünket. Nem hiszem, hogy égne, de talán füstöl.

– Kösz, ez a magaslat, ez egészen jó ötlet! – biccentett a férfi, és felnézett a fára, aminek támaszkodott. Göcsörtös, girbe-gurba törzsén vajon fel tudna-e kapaszkodni? Emlékei szerint soha nem mászott még fára, de azt jól tudta, hogy az ember

a majomtól származik. Vajon genetikus alapokon sikerülhet feljutnia a magasba, ha muszáj? Fájó kézzel és sérült térdel. . .

– Akkor először is nézz körbe, hogy látsz-e magaslatot – javasolta Mitzuki lassacskán már tényleg majdnem szóttagolva, hogy az idegen is megértse.

– Azonnal – hagyta rá a férfi, de ekkor a vadállat felkapta a fejét. Hirtelen egyenesen ránézett, és felvillantak az agyari. A férfi nem várta meg, hogy a kutya ásít, üvölt, vagy csak döbbenetében tátotta el a száját, a következő pillanatban az evolúció és a genetikus átörökítés tökéletes példáját adva már fent volt a fán. – Keresem a magaslatot, várj egy kicsit! – magyarázta közben. A keze megcsúszott, de nem esett rá a fa alatt eddigre már ott acsarkodó kutyafélére, ellenben beverte az eddig ép térdét is, lehorzsolta a tenyerét, és végül csak megkapaszkodott a magasban.

– Baj van? – értetlenkedett Mitzuki, aki ebből semmit sem látott, de a férfi hangszínéből úgy ítélte, valami gond adódhatott a másik oldalon.

– Semmi, csak átmeneti nehézségek, de nem komoly – kapaszkodott még feljebb a férfi, és egy villás ágban végül sikerült stabilizálnia a helyzetét. – Tehát, visszatérve a közös problémánkra: én keresek egy magaslatot, és szétnézek. Te azt mondod, teljes sötétben vagy, igaz?

– Igen – válaszolta kötelességtudóan Mitzuki. Közben a fa alatt már három, azaz három darab, kutya alkatú, zsemleszínű vadállat gyűlt össze, és fogukat mutogatva bámulták a férfit, nagyjából olyan tekintettel, ahogy egy éhes ember bámulja a tányéron elé tett, ínycenc fogást, amibe hamarosan beleharaphat. A férfi legalábbis csekély természettudományos

ismereteire támaszkodva így értelmezte a kutyák tekintetében csillogó lelkesedést.

– Akkor először is, kezd el szisztematikusan átvizsgálni a fülkédben lévő tárgyakat! – magyarázta azért ennek ellenére higgadtan, és körbenézett a fa tetejéről. Innen, a magasból tényleg messzire lehetett látni.

– Minek? Mit keressek?

– Semmit se keress. Persze lehet, hogy van valami hasznos is ott, az viszont biztos, hogy a szisztematikus munka segít elkerülni a pánikot – magyarázta, és a bár sehol nem látott repülőgéproncsot, sem égre szálló füstöt, de észrevett egy fém oszlopfélét a távolban. És vajon a tetején tényleg egy kék zászló leng, vagy csak a szeme káprázik? – A keresés mellé pedig énekelj! Az éneklés is oldja a stresszt.

– Nem vagyok stresszben!

– Egyelőre. De ha pár órát ülsz még tétlenül a néma sötétben, akkor majd leszel. Én meg nem azért fogok egy egész napot kutyagolni ebben a rohadt melegben, hogy megmentsek egy idegromcs nőt – közölte a férfi, majd elégedett vigyorra húzta a száját. Az ott, a távolban egy vészhelyzet-pont lesz. Itt, a határ közelében még van belőlük egy csomó. Ott lesz víz, és talán még más, hasznos apróságok is.

– Akkor milyen nőt szeretnél megmenteni? – kérdezett vissza közben rövid megfontolás után Mitzuki enyhén elmélyített hanggal, és a férfi erősebben megkapaszkodott a fában, hogy le ne essen. Ez egy harmadik hang volt, illetve egyértelműen ugyanaz, mint az előző kettő, és mégis! Ehhez a hanghoz könnyen hozzá tudott képzelni egy mesés szereplőt és érzéki ajkakat. Meg a teljes *Káma Szutrát*.

– Ezt, a háromból ezt az utóbbi nőt szeretném megmenteni – felelte habozás nélkül. – A kislány nem érdekel, az a szótagolva beszélő ideggyógyász sem, de ez a harmadik, ebben látok fantáziát! Szóval pakolj, dalolj, én meg megyek. Ugyan van itt még pár apróbb problémám, de seperc alatt megoldom, és megyek!

– Várlak – suttogta Mitzuki érzékien, és azonnal bontotta a vonalat. Aztán csak feküdt halványan mosolyogva a sötétben. Hiába, néha a legegyszerűbb trükkök a leghatásosabbak!

A férfi, aki pedig nem volt John, nem volt Smith, és saját megérzése szerint nem volt épelméjű sem, nagyot sóhajtva a szemébe nézett a fa alatt várakozó három kutyának.

IV.

Rosa Leibowitz a tehersikló roncsainak a tetején ücsörgött, maga alá húzott lábakkal, az ölében tartott kombinált fegyverrel, és hallgatta az előtte veszekedő két férfit.

– A te hibád, Lez! Te mondtad, hogy Alex egyedül is elbaldogul a pilótafülkében, és otthagytad, aztán tessék, mi lett belőle!

– Ott kellett hagynom, mert, mint már kismilliószor elmondtam, át kellett válogatnom a csomagokat. Nekem! Mert ebből az egész bagázsból csak én vagyok képes felismerni a szajrét, te agyatlan marha!

És mellé üvöltöttek, meg széles gesztusokkal hadonásztak, és valóban kismilliomodik alkalommal vádolták meg egymást, hogy a másik hibájából zuhantak le.

Rosa úgy érezte, hogy most már eleget veszekedtek, hogy kiengedjék a gőzt, és egyébként is, ha még tovább hallgatja őket, akkor embert fog ölni. Hát felkapta a fegyverét, átállította golyóról elektromosságra, és a két veszekedő férfi közé lőtt, a puszta földbe. Azok alig bírtak félreugrani a felcsapó elektromos szikrák előtt.

– Ebből elég! – csattant fel Rosa, és ruganyos mozdulattal lehuppant közéjük a roncs tetejéről.

– Bocsáss meg, Donna Rosa... – kezdett volna magyarázkodni Lez, de a nő azonnal a szavába vágott.

– Kuss, Lez, kuss, Ricardo, és neked is kuss, Elen! – fordult egy pillanatra a harmadik férfi felé, aki pedig meg sem szólalt, csak leszegett fejjel hallgatta a társalgást, végig a fegyvere agyát piszkálgatva.

Rosa hideg fejjel mérte végig a kis csapatot. Három embere maradt, a negyedik meghalt.

– Kurvára nem érdekel, hogy kinek a hibájából vagyunk itt! – állt közéjük csípőre tett kézzel. – Alex világosan elbarmolta, hogy hagyta katapultálni a másodpilótát, de aztán ő csinálta végig a kényszerleszállást, és ezzel a szememben jóvá tette a hibát. Pláne, mert belehalt. Azért, hogy ti élhessetek. Úgyhogy szedjétek össze magatokat! Végül is, a lényegét megcsináltuk. Kint vagyunk az Unióból, és megvan a szajré – bökött a fegyverre csövével a tripla biztonsági zárral ellátott, páncélfalú ládára.

– De, Donna Rosa, itt vagyunk a semmiben, egy radioaktív övezetben, víz nélkül. Holnapra halottak leszünk – magyaráz-

ta óvatosan Lez, ügyes kódörő és még ügyesebb műszerész, de amúgy nagy vészmadár.

Minden melő előtt előadja a nagyjelenetet, hogy rossz ómeneket kapott, és valaki közülük meg fog halni. A többiek már ismerték, és nem vették komolyan, de ebben a helyzetben mégsem lenne okos hagyni, hogy rontsa a morált.

– Ne csinálj balhét, Lez, mert lelőlek! – mordult hát rá rekedtes hangján a nő. – Először is, ez még nem a radioaktív Kongó-övezet, csak az északi határa. Amíg nem kezd el esni az eső, vagy nem jön egy vihar, addig a sugárzás itt majdnem normális. Aztán, ez a környék tele van kutakkal. Az Unió egy csomó pénzt tolt bele, hogy biztonságossá tegye a határvidéket, sűrű háló van itt vészhelyzet-pontokból. Átkutatjuk a sikló roncsát, felszerelkezünk készletekkel, és utána elgyalogolunk a legközelebbi ilyen vészhelyzet-pontra. Utána lesz vizünk is.

– Ez egy nagyon jó terv, szépséges Donna Rosa – bólogtatt Ricardo, akinek pár éve egy kedélyes buliban leszakította egy gránát a bal kezét vállból, és azóta kiberkart viselt. Még hozzá büszkén, még csak ruhával sem takarta el a karját alkotó fémrudakat és csatlakozókat, és szeretett kérkedni annak emberfeletti erejével is. A kérkedésen túl viszont csak a fegyveres rabláshoz értett, meg talán a pókerhez, és mellé kötelességének érezte, hogy udvaroljon a főnöknőjének.

Rosának volt annyi esze, hogy ne vegye komolyan, hanem csak egyszerűen a munkakapcsolatuk részének tekintse az otromba bókokat és durva célzásokat.

– Aha, jó terv. De mit csinálunk utána? Gyalog kelünk át Afrikán? – szólt közbe Elen, aki a csapat pszichopatajának

nem túl népszerű munkakörét látta el, egyetlen mosoly nélkül, ám igen lelkiismeretesen.

– A vészhelyzet-ponton mindig van rádióadó is. Lez átállítja a megfelelő frekvenciára, és kérünk egy siklót a keresztapától – közölte Rosa, amit a három férfi elég szkeptikusan fogadott.

Tény, a keresztapát feleslegesen háborgatni nem okos dolog. De most muszáj lesz. És végül is, nem barmolták el teljesen a feladatot. A szajré megvan, pillantott Rosa a ládára.

Persze jobb lenne, ha meglenne a sikló is. Vagy legalább ha az adója megmaradt volna. Ám sajnós a tehersikló a landolás közben az elejével mélyen befúródott a földbe, és az orr-rész teljesen összetört. De ki hitte volna, hogy egy csempész pilóta a katapultálást választja, és veszni hagyja a siklót? Pedig az efféle félalvilági alakok gyakran szó szerint szerelemmel imádják a gépeiket.

Mindegy! A lényeg, hogy túléltek a leszállást, a cucc megvan, a többi majd adódik. Valahogy csak eljutnak valami civilizált környékre!

V.

A vadállatok félnek a tűztől. Ezt több alkalommal is hallotta már a férfi, aki jelenleg egy fa tetején ücsörgött, három vadkutya felett. Ebből a szögből remekül látta őket, és arra jutott,

hogy ezek feltehetőleg elvadult házikutyák. Mintha olvasott volna egyszer valami hírt, hogy a határ alatt nagyon elszaporodtak. És nem nagyon veszélyesek, mert főként dögöt esznek, rémlett még valahonnan a férfinak, de annyira azért nem volt biztos ebben a részletben, hogy lemásszon a fáról. A legjobb lesz elzavarni őket.

Tehát elővette az öngyújtóját, és kitarotta a napfényre, hogy összegyűljön benne egy kis feszültség. Napfény szerencsére volt bőven, a hozzá tartozó meleggel együtt.

Víz nélkül nincs negyvennyolc óráam, maximum huszonnégy, módosította a túlélési esélyeit, miközben meggyújtott egy levelet, és ledobta a kutyák fejére.

Természetesen kialudt, mielőtt leért volna. Kicsit még kísérletezgetett újabb levelekkel, illetve egy leveles gallyal, de mivel semmi hatást nem ért el, végül meguntta, és egyszerűen meggyújtotta a fát. Hat-nyolc helyen is, égjen csak tisztességgel! Ha már csinálunk valamit, csináljuk rendesen! A szikkadt lombon gyorsan végigfutottak a lángok. Kihúzódott oldalra, amennyire csak bírt, és várt. Lent a kutyák egyértelműen idegeskedve nézték a tüzet, és amikor egy szélökés megszórta őket szikkalakkal, akkor valóban feltápáskodtak, és előbb még hátra-hátra nézve, de végül gyors kocogásban eltűntek a magas fűben.

A férfi elégedetten ereszkedett le a magasból, és elindult a fentről látott, zászlóval jelzett vészhelyzet-pont felé. A tüzet meg sem kísérelte eloltani. Minek? A szavannán rendszeresen söpörnek végig tűzvészek, eggyel több vagy kevesebb ugyan mit számít? Felváltva bicegve mindkét lábára sietett a vészhelyzet-pont kútja felé, de többször meg kellett állnia pihenni, és teljesen kicserepesedett a szája, mire odaért.

A vészhelyzet-pont egy egyszerű, fél méter átmérőjű, hatnyolc méter magas fémoszlop volt, ami egy sok száz méter mély, fűrt kutat rejtett. A tetején az Unió kék csillagos lobogóját cibálta a szél. Ezenfelül itt elméletileg megvolt minden, amire egy eltévedt-lezuhant-szerencsétlenül járt embernek szüksége lehetett, hogy túléljen a félig már radioaktív területnek számító szavannán. Elméletileg.

A férfi megnézte a kiszereelt segélyhívóból maradt üres vezetékcsonkokat, a Geiger–Müller-számláló betört kijelzőjét, és a víz tárolására szolgáló műanyag palackok üres helyét. Al-Watanya legrosszabb negyedeihez tudta csak hasonlítani a helyi vandálok alaposságát. De legalább a víz folyt. Persze kézzel kellett hajtania a szivattyút, mert az elektromos motort a hozzá tartozó napelempanellel együtt ellopták, de például a hajtókar fölé rögzített, méterszer méteres naperesz megmaradt, és az egész egységet pár méter távolságban körbevevő, vadállatoktól védő vasrács is.

A férfi ivott, majd megmosta az arcát, lemosta a karján már gennyesedő csípéseket, aztán megint ivott, megint megmosta az arcát, és végül leült a naperesz árnyékába, a fémoszlopnak vetett háttal. A távolból idelátszott a lángoló szavanna, de egy pillanatig sem aggódott miatta. A vészhelyzet-pont vasráccsal védett területe ki volt betonozva. Itt nem érheti baj.

Bekapcsolta a direktlinkjét.

– Hahó, kislány, ott vagy még?

– Hová mentem volna? – hagyta abba a maga előtt feltornyozott törmelékkupac szétválogatását Mizuki.

A fülkében valami falba illesztett tárolórekesz is széttörtött, mert talált már egy palack vizet, és egy zacskócskát, ami

tapintás alapján akár kekszet is rejthetett. Illetve valahonnan előkerült egy pompás, méter hosszú, centi átmérőjű fémrúd is, aminek az egyik végére rátekerte az egyik ülésről letépett huzatot, kiváló markolatot alakítva ki neki. Éppen csak fényt adó eszközt nem talált, így még mindig tökéletes sötétségben dolgozott, pusztán a tapintására hagyatkozva.

– Itt vagyok még mindig a sötétben – ismételte meg.

– Pedig titkon bíztam benne, hogy valaki már megmentett, és akkor én ma este szabad vagyok, kereshetek más programot.

– Nem, még nem mentettek meg, és nem is hiszem, hogy fognak. Alaposan végigkopogtattam a fülke falát, de senki sem válaszolt, egyedül vagyok. Azaz vagy mindenki elment már, és akkor értem nem fognak visszajönni, vagy, ami valószínűbb, mindenki meghalt.

– De egy hivatalos mentőosztag még ebben az esetben is megérkezhet, nem?

– Nem hiszek a hivatalos mentőosztagokban. Te találtál már magaslatot?

A férfi elraktározta magában, hogy ez a nő valami gyanús gépen utazhatott, elvégre normális repülőgép-szerencsétlenségekhez még a radioaktív zónák határába is kimegy valami hatóság, aztán hagyta elterelni a társalgást a témáról.

– Aha, találtam magaslatot – nézett fel a vészhelyzet-pont tetejére, ahova kényelmes fémlétra vezetett fel.

– És, látod a roncsot?

– Nem – felelte az igazat. Azért, előbb-utóbb fel kell másznia oda. De nem sürgős. – Azt mondtad, Al-Watanyában szálltatok fel. Ha megmondod, hová mentetek és mennyi ideig utaztatok, akkor megpróbálom kitalálni, milyen pályán halad-

tatok, és hol lehetsz most hozzám képest – hívta elő csukott szemmel a direktlinkjéből Afrika nagy léptékű térképét.

– Nem tudom, hová mentünk – vallotta meg kis sóhajjal Mitzuki.

A férfi eleresztette a szeme elől a térképet, kényelmesen elhevert a betonon, még a kezét is összekulcsolta a feje alatt, és belebámult a tiszta, kék égbe.

– Ez így nagyon nem stimmel, én édes kis tizenhat évesem. Gondolom, ezt te is érzed.

– Érzem, nem John Smith – szúrt vissza Mitzuki.

A férfi ezen elgondolkodott egy kicsit.

– Igen, magam is látom, hogy kölcsönösen tettünk lépéseket éppen csak bimbózó kapcsolatunk megmérgezésére. De ketőnk közül te kockáztatsz többet. Mi lesz, ha nem megyek el érted? Éhen halsz ott, a sötétben. Nem szép halál.

– Hogy így mondd, kiváló ötletet adtál azzal a rendrakással! Találtam tizenkét palack vizet, több zacskó kekszet, és valami konzervet is, csak annak nem tudom elolvasni a címkéjét, mert fény még mindig nincs. De ha valahogy ki tudnék jutni ebből a fülkéből, egy teljes repülőgép roncsot kutathatnék át hasznos kacatokért. Persze téged ez nem érdekel, te nyilván kiválóan felszerelve bóklászol itt, Afrika lakatlan zónáiban, ugye. Jármű nélkül.

– Szó sincs holmi jármű nélküli bóklászásról! Van két lábam és van úti célom is, ami felé teljesen következetesen tartok. Szóval ne éld bele magad, hogy érdekelnek a vacak kekszeid!

– Amikor megtudtad, hogy lezuhantam egy repülőgéppel, az első kérdésed a készleteimre vonatkozott.

– Csak és kizárólag érted aggódtam!

– Nem, te egy csipetnyit sem aggódtál értem, ártatlan és hamvas tizenhat évesért. Neked azok a készletek kellenek.

A férfi lehunyta a szemét, mert vakította a kék ég. Az a lány már órák óta egy teljesen sötét fülkében ül. Ehhez képest észnél van. Talán lehetne vele kezdeni valamit. Talán segíthetne. Talán tudnának együttműködni. Talán.

– Aljas egy alak lennék, ha csak pár palack vízért mentenél meg. Hidd el, nekem te is kellesz!

– Tehát rakjuk össze, amink van? – suttogta Mitzuki, ismét érzékire tompítva a hangját.

– Ezt a hangszínt övön aluli húzás használnod!

– Pontosan erre való, övön aluli használatra – nevette el magát a lány, aztán visszatért a normális hangjához. – Tehát, ismételten kezdjük előlről. Mi a neved?

– Számít?

– Nekem igen. Ha még ebben sem vagy őszinte, akkor hogyan bízhatok meg benned?

– Sehogy. Elmegyek érted, mert kellenek a készletek, és kell a segítséged. Erre építs, ne a nevemre.

A lány kicsit gondolkodott, hogy tényleg akarja-e szövetségessé válni ezt az alakot. Valakire szüksége van, és úgy tűnik, ez a fickó az egyetlen jelentkező. Persze bizonyos szempontból elég lenne kihasználni, baleknak mindenki megteszi. A kérdés inkább az, ér-e ennél többet ez a gyanús, hazudozó, karcos hang. Talán.

– Az én nevem Nagasawa Mitzuki – közölte hát kimérten, és mellé egy kicsit meg is hajolt ültében.

– Az akcentusodból én is arra gondoltam, hogy kínai vagy – jegyezte meg szórakozottan a férfi.

Mitzuki hangja jéghidegre váltott:

– Japán vagyok.

– Nem ugyanaz?

– Ezért a megjegyzésért egy rosszabb napomon esetleg megöltelek volna.

– Ez nálad csak amolyan szófordulat, vagy komolyan beszélsz? – kérdezett vissza a férfi, elnyomva egy ásítást. Meleg volt, előző éjszaka sem aludt sokat, és itt most nyugton hagyják. Ki kellene használni.

– Egy baromira nagy vasbotba kapaszkodva ülök itt ebben a kurva sötétben!

Tökéletesen érezte a lány hangjában az ingerültséget, de ehhez most fáradt volt.

– Világos. Mielőtt rád töröm az ajtót, kopogok rajta, és keleti udvariassággal engedélyt kérek, hogy megmentsem az életedet. És becsszóra, be is mutatkozom. Csak előtte alszom egyet.

– Mit csinálsz? – döbönt meg Mitzuki.

– Sajnálom, nagyon fáradt vagyok. Rohadt nehéz napom volt, egy rohadt hosszú és strapás éjszaka után.

– Tényleg? Nehéz napod volt? Neked? Csak jelzem, én már lezuhantam egy repülőgéppel.

– Én is. A különbség csak annyi, hogy te azóta biztonságban vagy, én meg nem. Muszáj aludnom, mert itt most átmenetileg senki sem akar megölni. Ha felkeltem, megbeszéljük a részleteket. Addig főként azon törd a fejed, hogyan találhatnám meg a repülőgéped roncsait.

– És közben pakoljak és énekeljek – tette hozzá Mitzuki metszőn, és a férfi nem tudta eldönteni, hogy dühös, vagy inkább csak gúnyolódik.

– Pontosan – hagyta hát rá, és bontotta a hívást.

Mitzuki két kézzel ráfogott a vasrúdra tekert üléshez, és csak úgy ültében megforgatta a feje felett. A súlyelosztása megteszi. Ha a fickó tényleg eljön, fél perc alatt péppé verheti a fejét, ha végül mégiscsak méltatlannak bizonyulna a megelőlegezett bizalomra. Persze a legjobb lenne meg sem várni.

Ha már kint lenne ebből a fülkéből, nem lenne semmi baj! Onnantól már boldogulna, még Afrika legmélyén is. Újult erővel esett neki a felhalmozott roncsok vizsgálatának. Talán talál valamit, amivel sikerül kijutnia. Remélhetőleg hamarabb, mint ahogy ideér a férfi. Vagy legalább annál hamarabb, hogy ideér a mentőosztag...

VI.

Mielőtt elindultak, eltemették Alexet. Rosa ehhez ragaszkodott, még azzal együtt is, hogy így beszédet kellett mondania a halotról a sírnak kikiáltott törmelék kupac felett. Szerencsére nem zavarodott bele, sőt pofás pár mondatos kis nekrológot sikerült összeraknia, így végül a szertartás egészen hatásosra sikerült. A három megmaradt emberének látnia kell, hogy itt mindenki számít, mindenki egyformán a bandához tartozik, és hogy ez nem csak üres szólam.

Aztán összeszedték a roncsból a használható holmikat, hátukra vetették a kombinált golyó-elektromos fegyvereket, meg a szajrés ládát, és elindultak a legközelebbi vészhelyzet-pont felé. Rosának volt egy mini lapmonitorja, ami segített a tájékozódásban, bár kétségtelen tény, a helymeghatározó rendszer ennyire kívül az Unió már elég megbízhatatlanul működött. Ennek ellenére pár óra múlva elérték a térképen jelzett kutat, ahol legnagyobb megdöbbenésükre megtalálták a katapultált másodpilótát.

Mélyen aludt.

A férfi, aki szakadozott másodpilóta-egyenruháján még mindig a John Smith kitűzött viselte, arra ébredt, hogy egy gépkéz a magasba rántja.

– Már megadtam a tartozásom, a többi meg nem ér meg egy verekedést! Beszéljük meg! – védekezett kapásból, majd kinyitotta a szemét, és konstátálta, hogy egy rosszarcú fickó tartja, akinek a bal karja vállig fém.

A pasast nem hatotta meg a magyarázkodás, könnyedén nekicsapta a férfit a kút fémoszlopának. Még kicsit meg is emelte, és a torkánál fogva odaszorította. De beszélni nem ő beszélt, hanem a kicsit mögötte álló nő.

– Nekünk még nem adtad meg a tartozásodat. Egy ember-élettel és egy lezuhant tehersiklóval vagy az adósunk.

– A tehersikló nem az én saram. Azt szépen otthagytam nektek, ahogy kértétek, arról nem tehetek, hogy lezuhant – védekezett a férfi habozás nélkül, és közben pislogva igyekezett felzárkózni a helyzethez.

Középkorú, szögletes arcú nő állt vele szemben, aki a válán nehéz kombifegyvert viselt, pont úgy, mint a társai. Ösz-

szesen négyen voltak, ujjatlan pólóba, és éppen csak térd alá érő nadrágba öltözve, ami mellé szürke vászoncipőt viseltek. A nagyvárosok gettóinak szokott stílusa, konstátálta a férfi.

– Alex miattad halt meg, te féreg! – szólt közbe az egyik fickó, és a férfi felismerte a hangját. Ő lőtte le a pilótát, tehát tényleg ők térítették el a gépet, és ezek szerint tényleg lezuhantak.

– És most miattad gyalogolunk itt a melegben, ahelyett, hogy repülnénk – fűzte hozzá a gépkarú, és egy kicsit erősebben szorította meg a férfi nyakát, de a nő nem hagyta, hogy elfajuljanak az események.

– Lez, Ricardo, kuss, ezt én csinálom! – intette rendre az embereit, akik engedelmesen fejet hajtottak.

– Értjük, Donna Rosa!

Tehát olaszok, nyugodott meg a férfi, és kihasználva, hogy a Ricardo nevű kicsit enyhített a gépkar szorításán, ismét közbeszólt:

– Aki nem tud fent tartani az égen egy gépet, az nem érdemli meg, hogy legyen neki. Emberéletben pedig kvittek vagyunk. Ti lelőttétek a pilótámat, tehát egy-egy. Hagyjatok békén, vagy az oroszok kicsinálnak titeket.

– Az oroszoknak dolgozol, John Smith másodpilóta? – nyomta meg a megszólítást Rosa, akinek eddigre már kifejezetten gyanús volt ez a fickó. Nem pilóta lesz ez, vagy legalábbis nem mezei csempész!

– Nem vagyok John Smith, nem vagyok másodpilóta, és nem az oroszoknak dolgozom, hanem közéjük tartozom – érzett rá a nő gondolataira a férfi. – Ha nem akartok egy új bandaháborút Abu-Szimmelben, akkor élve hagytok.

– Miért, pontosan ki vagy, és mi a rangod?

– Előbb szólj ennek a gépkarúnak, hogy tegyen le a földre. Ilyen körülmények között nem vagyok hajlandó tárgyalni!

– Oké, akkor változtassunk a körülményeken! Elen! – intett oldalra a nő, mire az ott álló, savanyú képű fickó habozás nélkül, laza mozdulattal lábon lőtte a férfit. Profi volt, a golyó éppen csak súrolta a combját, a szeme előtt mégis elrebbent a teljes Tejútrendszer. A fenébe, hogy ezt most megint komolyan kell venni!

– A nevem Harry Night – kezdett beszélni habozás nélkül, hideg hangon, amin nem érződött a combjában égő fájdalom. – Alfőnök voltam az oroszok között Abu-Szimbelben, de a dokkognál történt akció után forró lett a lábam alatt a talaj, ezért kifizettük ezt a csempészt, hogy vigyen át a Kalahári-övezetbe.

– Hihetően hangzik – bólogatott Rosa, aki hallott az esetről a dokkognál, ahol több orosz is odaveszett egy sikertelen rablásban. Más oldalról, erről azért mindenki hallott, aki csak kicsit is odafigyelt a hírekre. – Hihetően hangzik, de azért jobban örülnék, ha adnál valami bizonyítékot, hogy tényleg elhihessem.

– Tudok jobbat. Látom, csini kis ládátok van, de lefogadom, mindhárom emberednek a töke tele van a cipekedéssel. Én lelkesen vinném helyettetek, a következő vészhelyzet-pontig. Itt tudniillik nincs adó – bökött az állával a hiányzó adóvevő felé, és közben csak reménykedett, hogy a csapatnak nincs saját, nagy hatósugarú rádióadója. Elvégre, ha lenne, nem jöttek volna ide, hanem a lezuhant gép mellett várnák a segítséget. – Ha odaérünk, ott szépen felhívhatod a főnökömet. Ha kiderül, hogy hazudtam, hát ott is szétszedhettek darabokra, és

legalább addig sem kellett cipelnetek a ládát. Ha meg az derül ki, hogy igazat beszélek, akkor a keresztapa meg fog dicsérni, hogy mégsem köpted arcon az oroszokat.

– Szóval vigyünk magunkkal. Legalább egy napig vállaljam a kockázatát a jelenlétednek – morogta kedvetlenül Rosa, majd a fejével intett. – Lez!

A fickó előrelépett, durván belemarkolt a férfi hajába, és a magasba rántotta, hogy jól lássa a tarkóján a csupasz bőrt.

– Van benne direktlink. Világosan látszik a műtét nyoma – közölte végül, és elengedte a férfi haját, hátralepett.

Rosa elhúzta a száját, ez helyből megduplázta a kockázatot, ám mielőtt döntött volna, a férfi gyorsan közbeszólt.

– Egy olcsó, X-es modell van bent, plusz egy kis memória, de érzékelőkre már nem futotta. Alig tizenkét kilométerre visz az adóm. És ugyan ki a fenét hívhatnék itt segítségül? Arról nem is beszélve, hogy ha igazol a főnököm, akkor neked nem három, hanem négy fegyverforgató embered lesz. Ezen a környéken nem mindegy.

Rosa még egyszer belenézett a férfi arcába. Nem átlagos fickó, ítélte meg magában. Azaz nagy kockázat. De ha tényleg orosz, akkor tényleg nyer vele egy embert, egy jó embert.

– Oké, ruszki. A következő vészhelyzet-pontig viheted a csomagunkat – biccentett, mire a gépkarú Ricardo elengedte, hogy a férfi lehuppan a földre. A nő már nem is foglalkozott vele, odafordult a harmadik emberéhez. – Elen, ezt nem csak simán megölheted, de élve fel is boncolhatod, ha kiderül, hogy hazudott.

– Köszönöm, Donna Rosa – hajtott fejet a szólított.

– Addig pedig Ricardo, a tied. Vigyázz rá!

– Értem, Donna Rosa! – vigyorodott el a gépkarú, és oldalba bökte a fegyvere csövével a férfit. – Oké, ruszki, nem akarok balhét, szóval szépen ürítsd ki a zsebeidet!

A férfi habozás nélkül adta elő az öngyújtóját, majd mivel Ricardo nem hitte el neki, hogy semmi más nincs nála, hát megadóan tűrte, hogy megmottozzák. Közben Lez megállapította, hogy valóban megjavíthatatlanul tönkretették a vészhelyzet-pont rádióját, a nő pedig megkereste a lapmonitorján, hogy hol van a legközelebbi kút.

– Huszonöt kilométer, arra! – bökött bele a semmibe. – Igyatok, töltsétek fel a palackokat, és gyerünk! Így sem fogunk odaérni sötétedés előtt.

Összeszokott csapat, mérte fel a társaságot a férfi. Arra még volt lehetősége, hogy lemossa a sebét, aztán már a hátára is vehette a páncélozott ládát, és beállt a sorba, a nő mögé. Mégiscsak fel kellett volna mászni még elalvás előtt a kút oszlopának a tetejére, akkor tudná, hogy merre van a másik repülőgéproncs. Vagy legalább azt tudná, hogy nem errefelé van. Ha most rossz irányba mennek huszonöt kilométert, akkor könnyen lehet, hogy még a direktlink kapcsolatot is elveszti. . .

Egy ideig ezen töprengett, aztán már semmin. Az egyik lábán a térdé fáj, még landolásnál verte be, a másik lábán a friss lőtt seb vérzett csendesen, az alkarján a megdagadt csípések égtek, és mindezek felett a hátán egy nagyon nehéz ládát cipelt. Lépésről lépésre nehezebbet. Ráadásul arra is ügyelnie kellett, hogy egyenletesen vegye a levegőt, és ne látszódjon rajta a kimerültség. Ha a nő úgy ítéli meg, hogy ő már nem hasznos a számára, akkor lelövi, és megpróbálja eltussolni az esetet a főnökei előtt. Tehát hasznosnak kell lennie, és vinni a ládát.

Bekapcsolt a direktlinken egy metronómot, annak monoton kattogása könnyítette valamelyest a járását. Egy lépés és még egy, egy lépés és még egy, egy lépés és még egy, és így tovább, az örökkévalóságig. Legalábbis úgy érezte, egy örökkévalóság telt el, mire a nő pihenést vezényelt.

Nyugodt, lassú mozdulatokkal eresztette le a lábát, és aztán nem ült le, csak állt, és várt. Egy kisebb liget szélén álltak, akár ugyanaz is lehetett volna, mint amelyikben megtámadták a kutyák. A nap is ugyanúgy ragyogott, a meleg is változatlan volt, csak éppen a társasága változott. A békés ugróegér és a helyes kis kutyusok helyett négy fegyveres vadállat szóródott szét mellette a ligetben.

– Ne üljetek le, a fűben lehetnek skorpiók – figyelmeztette őket a Lez nevű.

– Kit érdekel – ült le a gépkarú Ricardo, de a nő azonnal rászólt:

– Leznek ez egyszer igaza van. Talpra!

– Akkor hogy a fenébe pihenjek? – méltatlankodott Ricardo, mire a férfi, aki eddig némán hallgatta a társalgást, odalépett az egyik fához, és kényelmesen nekítámaszkodott enyhén megdőlt, széles törzsének.

– Persze, aki fél a hangyáktól, annak ezt sem javaslom! – tette hozzá atyaian, majd lehunyta a szemét.

– Nyisd ki a szemed! – parancsolt rá habozás nélkül Lez. – A csukott szem azt jelenti, hogy a direktlinkeddel szórakozol.

– A vesémbé látsz. Éppen elkezdtem pornóképeket nézegetni, de ha ezt is sajnáljátok tőlem, hát megvárhatom vele az esetét – vont vállat, és kinyitotta a szemét. Ezt a fickót kellene megverni. A gépkarú Ricardót nem lehet, az túl erős, az Elen

nevű meg, aki lábon lőtte, láthatóan nem vevő az efféle macsós erőfitogtatásra. De ezt a Lezt, ez meg lehetne verni, sőt meg kellene, hogy helye legyen a csapatban. Már ha hosszú távon is akar velük valamit kezdeni.

Öt perc pihenés után a nő indulást vezényelt.

– Ha fáradt vagy, ruszki, akkor Lez átveszi tőled a ládát a következő szakaszra – ajánlotta fel, és a férfi tudta, hogy ez csapda. Ha elfogadja, már le is lőtték.

– Fáradt vagyok, de nem venném a szívemre, ha ez a Lez gyerek cipekedni lenne kénytelen – vigyorgott rá a fickóra, és a vállára kapta a ládát. – Elég, ha tartani tudod velünk a tempót, kisfiú!

– Kisfiú a te...! – mordult fel Lez.

– Oké, ha nem kisfiú, hát kislány, nekem nyolc – vont vállat a férfi, mire Lez pofon vágta.

– Álljatok le! – csattant fel Rosa, és már rájuk is fogta a fegyverét. – Aki még egyet üt, azt lelövöm!

– Értem, Donna Rosa – felelte a férfi megelőzve Lezt, majd vállán a ládával elindult, hátra sem nézve.

Aztán bekapcsolta a metronómot, és ment, ment, ment. Még kétszer pihentek, és a nő mindkét induláskor ismét felajánlotta, hogy valaki más is viheti helyette a ládát. Mint aki már bánja a döntést, és keresi az indokot, hogy lelőhesse. Nem adott okot, hogy megszabaduljanak tőle, nem kötekedett, vitte a ládát, és ment, ment és ment.

A táj semmit sem változott, aztán az addig töretlen fényességgel ragyogó nap hirtelen a lenyugvás mellett döntött, és bezuhant a látóhatár mögé, csillagfényes éjszakát hagyva maga mögött. Akkor még mentek egy etapot, de a végére már min-

denki elég fáradt volt, hogy a nő az éjszakai táborverés mellett döntsön. Egy újabb ligetben álltak, a torz, göcsörtös törzsű fák között, és az éjszakai hűvös, harmincfokos szél kellemesen simogatta az arcukat, míg kifeszítették a függőágyaikat. De moszkítóhálóik már nem voltak, azaz ők sem szavannai táborozásra készültek, ez világosan látszott.

– Én nem fekszem be a skorpiók közé! – méltatlankodott Lez, de Rosa letorkolta:

– Akkor te adod az első őréséget. Az ágyadat pedig add át a ruszkinak! A következő őr Ricardo, aztán én jövök, és végül Elen. Másfélóránként váltjuk egymást, hajnal előtt indulunk tovább.

A férfi erre alig figyelt, csak belezuhant a felkínált függőágyba, majd beállított a direktlinkjét két óra múlva való ébresztésre, és elaludt. Úgy tűnt számára, fél perc sem telt el, amikor felhangzott a fülében a csöngés.

Kicsit nézte a csillagokat, hallgatta az éjszaka neszeit. Szerencsésre voltak neszek, sőt, zajok is. Mindenfelé bogarak zümögtek, a szél zizegett a faleveleket, és néha valami kutyaféle is felüvöltött, nem is olyan távol. Ezen alapzajok felett pedig jól lehetett hallani, hogy hárman mélyen alszanak a társaságból, csak az őr van ébren. A férfi türelmesen megvárta, hogy a lassú léptekkel sétálgató Ricardo kicsit távolabb megálljon.

– Mitzuki, hallasz még? – suttogta bele akkor lehelet hal-
kan az éjszakába, és alig bírt visszafogni egy megkönnyebbült sóhajt, amikor a kapcsolat létrejött.

– Hallak, bár gyengén. Baj van a jellel?

– Nem, csak suttogok. Felébredtettelek?

– Nem aludtam. Miért kell suttognod?

– Társaságom van.

– Kik?

– Kellemetlen alakok, egytől egyig. Nem vinném őket oda hozzád, mert csak modortalankodnának.

– Mint mondtam, van nálam egy vasrúd, ha éppen valaki-be jó modort kell verni. Ha kevesen vannak, hozzád őket, majd megbeszélem velük a problémádat – ajánlotta fel habozás nélkül a segítségét Mitzuki, pedig a férfi már azon is elcsodálkozott, hogy egyáltalán eszébe jut ilyesmi annak a lánynak, ott, egyedül, bezárva a sötétbe.

– Négy kombifegyveres még befér? – kérdezett rá kételkedve.

Mitzuki sóhajtott. Négy egy ellen, lőfegyverek egy bottal szemben. Ha legalább kardja lenne!

– Végül is, már el vagyok temetve. Tényleg stílszerű lenne hozzáhalnom a helyzethez.

– Akkor hagyjuk. Megmenteni megyek téged, nem még nagyobb bajba keverni. Bár van egy olyan gyanúm, kettőnk közül te vagy mélyebben belesüllyedve a futóhomokba – hagyta nyitva a mondatot, remélve, hogy valami érdemi választ kap, de Mitzuki csak megrázta a fejét, távol, a sötétségben.

– Hagyjuk az engem kísérő rossz szellemeket, foglalkozz a saját társaságoddal. Hogyan akarsz tőlük megszabadulni?

– Majd megoldom. Mikor aludtál utoljára?

– Tegnap, és ne tereld el a szót. Hogyan akarsz megszabadulni négy fegyverestől?

– Jó szerencsével, de ezen ne tört a fejed. Nem a te problémád, hanem az enyém. Inkább bonts fel egy kekszeszacskót, és egyél, amíg teljesen jól nem laksz.

– Spórolnék.

– Ne ezzel, és ne most. Egyél-igyál, mert jóllakottan talán el tudsz aludni. És muszáj pihened, különben tényleg begolyózol, mire odaérek.

– Anyám sem volt ilyen gondoskodó, mint te vagy!

– Anyád, mint minden átlagos anya, nyilván habozás nélkül meghalt volna érted, amiért őszintén tisztellem, én viszont élni szeretnék. Hidd el, ez sem lebecsülendő. Szóval, vigyázz magadra, különben jelentősen csökkennek a túlélési esélyeim!

Ezzel bontotta a vonalat, Mitzuki pedig ott maradt a sötétben. Négy fegyveres. Azoknak a kezében lesz más technika is. Azok bemérhetnék, és kiszabadíthatnák. Négy fegyveres támogatása jobban hangzik, mint egy elmebetegé. Összevont szemöldökkel töprengett a kérdés felett, majd lemondóan sóhajtott.

Már felajánlotta a szövetségét ennek a bizonyos név nélküli elmebetegnek. Akármit is tart róla a család, igenis, az adott szavát nem szegi meg. Még van becsülete, és őrzi is! A fickó marad a szövetségese, ha pedig az mégis idehozza azokat a fegyvereseket, akkor készen áll küzdeni ellenük. Ha kell, bottal, ha kell, puszta kézzel. Ha kell, halálig.

Egyébként is, ez a fickó segíteni akar neki, ez világos, de miért tenne ilyet négy vadidegen fegyveres? Ebben a helyzetben elég egyértelmű, hogy őt a név nélküli elmebeteg oldalára sodorta a vakszerencse. Sajnos.

Amint ezt így tisztázta magában, felbontotta az egyetlen kekszgyanús csomagocskáját. Cukros-rizses süti volt benne. Az utolsó morzsáig megette, bőven ivott rá az egyetlen palack vízből is, majd feje alá húzta az egyik ülésből kiszakadt ülőpárnát, magához ölelte a vasrudat, a direktlinkjén elindított egy halk meditációs zenét, és elaludt.

VII.

Takamura jól leplezett undorral állt a kis iroda közepén, és udvarias mosollyal hallgatta az előtte ülő, izzadságtól bűzlő férfit.

– Mondom neked, nincs itt semmiféle Nagasami Masuki!

– Nagasawa Mitzuki a neve.

– Na, ezt mondtam én is! – legyintett a kövér férfi az íróasztalnál. – De nincs itt. Nem jött meg. Talán rajta sem volt a gépen.

– Rajta kellett lennie, mert megfelelő biztonsággal felsegítették rá, és utána bizonyosan nem ment máshova, mert itt kell vele találkoznom. Megbeszélés szerint ide kísérték, tehát most itt kell lennie.

– De nincs itt! Értsd meg, fiacskám, a kis barátnőd nem járt erre, és kész! – szuszogta a kövér férfi, és mellé feltette a lábát az asztalra, sőt kényelmesen vakaródzott.

Takamura ezek egyikét sem engedte volna meg magának nyilvánosan. De most nem otthon van, ez itt Tizenkettő, a Kalahári-övezet „legnagyobb városa és egyben kulturális központja”, ahogy hirdetik magukat. Mintha valaki azzal dicsekedne, hogy az ő városa a legnagyobb fekély egy beteg világ legbetegebb szegletében. Itt ez a viselkedés nyilván megengedett, és egyébként is, neki itt most zöld ágra kell vergődnie ezzel az illetővel, aki az egyetlen kapcsolata az egész városban.

– Tisztelt Ahramani úr, megértem az álláspontját, és értem a helyzetet is. Elhiszem, hogy Nagasawa Mitzuki nincs itt, hisz

mondja. Ám kénytelen vagyok figyelmeztetni, hogy az *otosan*, aki olyan nekem, mint az édesapám, megegyezett a maga igen tisztelt felettesével, és kölcsönösen ígéretet tettek egymásnak. Az üzlet megkötött. Ha ennek ellenére most nincs itt Nagasawa Mitzuki, akkor meg kell kérdezni, hogy hol eshetett hiba, és hogy miféle javaslattal bír e hiba kiközösülésére.

– Beszélj egyszerűbben, gyerek, ez nekem sok! Először is, a faterod nem az én főnökömmel egyezett meg. Én nem a franciákhoz tartozom, csak üzletelek velük. Vili, kishaver?

Takamura nem teljesen értette, de nem akart illetlenül visszakérdezni, hát kitérő választ adott.

– Úgy hiszem, értem, ám mégis szeretném megkérni, hogy beszéljen egyszerűbben, mert az én angoltudásom úgy látszik kicsit hiányos – mentegette magát, holott úgy érezte, jelen helyzetben nem az ő angoltudásával van baj.

– Ja, tényleg totál gáz a kínai kiejtésed – szögezte le ennek ellenére mogorván a fickó, majd két kézzel gesztikulálva folytatta a magyarázkodást: – Szóval, ha jól veszem le a dumádat, akkor ti leboltoltátok az ügyet a franciákkal, hogy ők hozzák a kiscsajt, de ehhez nekem közöm sincs. Én csak a repülőt adom. A gépet tőlem bérelték, de semmi más nem tartozik rám az egész buliból. Azt sem tudom, mit cuccolnak fel egy-egy fordulóban. Nem is akarom tudni, mert ugye törvénytelen-séghez nem adom a nevem. Az én kezem tiszta! – emelte fel a két tenyerét, és Takamura úgy érezte, hogy ha ez a „tiszta” kifejezés értelmezése ebben a városban, akkor ő itt csak saját maga mosogatta tálból eszik, lehetőleg olyan ételt, amit ő készített.

– Értem, de engem ez nem érdek. Én azt akarom tudni, hol van Nagasawa Mitzuki.

– Ezt magyarázom, te kicsi sárga, hogy lilám sincs róla!
– emelte magasba ismételten tisztának nevezett kezeit a kövér férfi, aztán ismét vakaródnizni kezdett velük. És izzadt, és bőzlött, és krahácsolat a kövérségtől.

Takamura arcára fagyott mosollyal folytatta a beszélgetést:

– Azt már értem, hogy a rakományhoz nincs köze, de a repülőgép az önő, igaz?

– Nem, kishaver – morogta a fickó unottan, és az ő fejében is az járt, hogy ez a fickó, itt, előtte, lehetetlenül idegesítő egy pofa. Hogy nem képes felfogni a legegyszerűbb dolgokat sem?

– Nem enyém a gép se. Én csak bérlöm a rakteret a pilótától, és aztán továbbadom a bérletet bárkinek, akinek szállítani valója van. Én csak egy kereskedő vagyok, üzleti szervező. Ennyi!

– Ha maga szervezi a szállítást, akkor tisztában kell lennie legalább a leelemibb információkkal. Mondja meg, hogy hol van az a gép! Leszállt már?

– Nem, nem szállt le – morogta a férfi.

– Akkor hol van?

– Honnan tudjam?

– De hát maga szervezi a szállítást, igaz?

– Igen, de ez nem jelenti, hogy bármi felelősségem lenne az áruval kapcsolatban! – szögezte le a férfi sietve, és Takamura úgy érezte, hogy tudna ez a férfi többet is mondani, csak nem akar. Vajon mi lehet a baja?

– Nem felelőst keresek, hanem információt! – igyekezett hát megnyugtani. – Hol van most az a gép?

– Gyerek, szállj le a témáról! Az a kurva gép jelenleg fenn van az égen, valahol Al-Watanya és Tizenkettő között, és kész.

– Már tegnap meg kellett volna érkeznie. Nem lehetne bemérni, hogy hol jár?

– Az egy rohadt árnyéklopakodó, kishaver, egy profi csempészgép, amit nem lehet bemérni, pont azért ilyen drága. Persze, én nem hiszem, hogy bárki csempészkedne velem, a rakományhoz nekem közöm sincs!

– Ezt már sokszor mondtad, ezt már értem. De hát annak a repülőnek valahol lennie kell! Ha tegnap reggel felszállt, és ma még nem érkezett meg, akkor megtörténhetett, hogy valahol máshol landolt?

– Kizárt. Minek tett volna ilyet? Meg sehol sincs itt a közelben olyan reptér, ami fogadni tudta volna.

– Akkor hol szállhatott le?

– Sehol, gyerek, sehol. Magától sehol! – vágta ki dühösen a kövér férfi. – Át kellett repülnie teljes Közép-Afrikán, csupa radioaktív zóna felett, még hozzá csempész magasságban. Persze nem csempészett, ez csak zsargon errefelé – szögezte a le a kövér férfi sietve. – Szóval túl alacsonyan ment, feltehetőleg. Elkaphatta egy rosszul előre jelzett vihar, ez itt bárkivel megtörténhet!

– Azaz lezuhant? – kérdezett rá Takamura, mire a férfi kelletlenül elhúzta a szája szélét.

– Meglehet – morogta, és kibámult az ablakon, majd halkabban folytatta: – Sajnálom a csajod, tényleg, gyerek, de ez van.

– Maga szerint meghalt? – kérdezett vissza a fiatal férfi érzelemmentes hangon.

– Tuti. Tényleg sajnálom – nyögte ki a fickó, majd visszaneézett Takamura felé, de ahogy nem látott a szemében semmi szomorúságot, csak udvarias érdeklődést, hirtelen megnyugodott. Nem akarta felidegesíteni ezt a gyanús alakot a halál-

hírrel, mivel úgy tippelte, hogy a hátán átvetett, furcsa alakú csomagban van egy bot, és nem akart verekedni vele. Ám ha ennyire érzelemmentesen veszi, akkor nincs baj. Lehet, hogy nem a csaja, csak megbízásból keresi, vagy valami más okból. Mindegy, a lényeg, hogy nem fog verekedni miatta, nyugodott meg, és kicsit megemelte a hangját:

– Szóval ez van, és most már kopj le, mert melóm lenne ám ezerrel.

– Ha az a repülőgép lezuhant, hogyan lehetne megtalálni a roncsait? – kérdezett tovább Takamura, meg sem hallva, hogy elküldték. Tudta, hogy ezzel megbocsáthatatlan udvariatlanságot követ el, de nem volt más választása, a becsülete volt a tét.

– Sehogy sem lehet megtalálni! Ami elvész Közép-Afrikában, annak vége. Tedd veszteséglistára a kiscsajt, és lépj túl rajta! És mondom, menj el, én nem tudok neked segíteni!

Takamura még egyszer megerősítette a szívét, és még egyszer belevágott:

– Tisztelt Ahramani úr! Én most önnel beszélek, de igazából ön egy nagy szervezetet képvisel, mint ahogy én is a családom nevében állok itt. Mi kötöttünk egy megállapodást, amit maguk megszegtek. Nem teljesítették, amit ígértek. Ez nekem, személy szerint nagyon fáj. Nekem bármi áron találkoznom kell Nagasawa Mitzukival. Önök megígérték, hogy ezt lehetővé teszik. És most maga mégis csak vállat von, és nem tud segíteni, holott egy egész repülőgép elvesztéséről van szó. Jól látom?

– Mondtam már, hogy beszélj egyszerűbben!

– Tud segíteni megkeresni azt a gépet, vagy sem? – kaparta össze maradék udvariasságának a morzsáit Takamura, és még mindig képes volt mosolyogni.

A kövér férfi viszont itt elveszette a türelmét, és ismét megemelte a hangját:

– Lilám sincs, hol a gép, és hogyan lehetne megkeresni, hát nem tudod felfogni, te ostoba kínai!

– Japán vagyok – közölte hidegen Takamura, majd előhúzta a hátán átvett csomagból a kardját, és még abból a mozdulatból levágta Ahramani úr fejét.

Aztán gondosan letörölte a vért a pengéről, eltette a fegyvert, és elhagyta a kis irodát. Kint, az előtérben egy magányos titkár üldögélt, kényelmesen hátradöntött székkal, az asztalra feltett lábakkal. Lehet, hogy itt ez a szokás, gondolta Takamura. De akkor is nagyon idegesítő!

– Ahramani úr igen fáradt, lefeküdt aludni. Azt üzeni, hogy ne zavarják – közölte, de közben nem is lassított. Kigyalogolt az apró, földszintes épületből, mögötte becsapódott a valaha átlátszó, de a hosszú évek alatt karcosra kopott műanyag ajtó.

Alakja gyorsan beleveszett Tizenkettő zavaros utcai forgatagába.

VIII.

Nem sokkal napfelkelte előtt ébresztette fel őket az utolsó őrséget adó Elen. A maga sajátos humorával tette ezt; elektromosra állította a kombifegyverét, és belelőtt egy vadkutya-

ba. Az éjszaka során egész falkányi gyűlt köréjük, érdeklődve lesték az emberek táborát, de csak biztonságos távolságból. Közel jönni nem mertek. Amikor Elen belelőtt egyikükbe, az iszonyú hangon felüvöltött, mire a teljes falka elrohant a semmibe. A társaság pedig felébredt.

– A fenébe a tapló vicceiddel! – káromkodott visszafogottan a gépkező Ricardo, és a többiek sem tartották meg maguknak nem túl hízelgő véleményüket, sem Elen anyjának egészségi állapotáról, sem annak feltételezett foglalkozásáról.

Fáradtak, de legalább vizük és ennivalójuk van elég, gondolta Rosa, ahogy összevont szemmel felmérte készülődő embereit. Készleteik vannak, de ennyi kevés, az embereknek kell valamiféle hosszú távú koncepció is, hogy biztonságban érezék magukat. Egy terv, amiben bízhatnak. Ma még minden rendben lesz, de ha a következő vészhelyzet-ponton sem találunk adót, akkor idegesek lesznek a srácok. Ám a mai nap még tényleg minden rendben lehet, egyetlen kockázat a ruszki, nézett rá lopva az idegenre, és amikor az hátat fordított neki, félhangosan megszólította:

– Harry!

– Igen, Donna Rosa? – érkezett azonnal a válasz, és a nő nem is tudta eldönteni, csalódott, hogy a fickó hallgat a névre, amit tegnap bementett, vagy örül neki. Kétségekívül egyszerűbbé tette volna a helyzetet, ha lelőheti. Egyszerűbbé és tisztábbá. Más oldalról viszont, ha kiderül róla, hogy tényleg orosz, akkor hasznos segítség lesz.

– Ha akarod, valaki más viszi a ládát.

– Nem kell ezt eljátszanunk minden indulás előtt – sóhajtott a férfi, aki nem volt John Smith, nem volt másodpilóta, vi-

szont hallgatott a Harry névre, és orosznak vallotta magát. – A láda az én munkám, Donna Rosa, és ragaszkodom hozzá, mint az életemhez – vigyorgott rá a nőre.

Rosa hidegen nézett vissza rá. Kedvelte az egyszerű megoldásokat, és itt a legegyszerűbb lenne egy golyó a pimasz fickó fejébe.

A pimasz fickó ezzel szemben rendületlenül mosolyogva nézett rá vissza, és kis mérlegelés után úgy döntött, most már talán elég stabil a helyzete, hogy megverje a Lez nevű alakot. Illetve stabil vagy sem, most már nem halogathatja, mert ha még pár órán át kénytelen lesz cipelni azt az átok ládát, akkor meghalni sem lesz ereje, nem hogy verekedni!

– Bízhat bennem, Donna Rosa, és ha mégis hazugságon fog, hát majd lelő – szögezte le ismételten, majd elfordult, tovább készülődött az induláshoz. Összetekerte szépen Lez függőágyát, amiben egész éjszaka ő aludt, majd úgy adta át, hogy az leessen a földre.

– Ó, bocs, haver, nem gondoltam, hogy ennyire ügyetlen vagy!

– Vigyázz, ruszki, mert előbb-utóbb szabad lesz, és akkor megverlek!

– Kizárt! Kislányokkal nem verekszem – vigyorgott vissza a férfi.

Lez dühtől feszülő orrcimpákkal állt eléje.

– Figyelj...

– Figyelnék, ha mondanál valami értelmeset, kislány – vágott a szavába a férfi, és még közelebb lépett a már eddig is az orra előtt álló Lezhez. Konkrétan ráállt a lábfejére, és még taposott is egyet rajta.

Többet nem is kellett tennie, Lez már ütött is. Kettőt, gyors egymásutánban.

– Donna Rosa megtiltotta, hogy verekedjünk – hátrált a férfi, és nem ütött vissza, még csak fel sem emelte a kezét.

Lez ettől a pimaszul flegma viselkedéstől csak dühösebb lett, és nyilván tovább ütötte volna, de Rosa addigra odaért, és a fegyvere csövével lökte félre.

– Megmondtam, Lez, a vészhelyet-pontig tabu a fickó!

– Rendben, Donna Rosa – sziszegte Lez, és már fordult volna el, de a férfi itt dühösen közbe szólt:

– Nincs rendben, Donna Rosa! Ez a faszfej már másodszor pofoz fel, én meg semmit sem tehetek! – tiltakozott, és letörölte az orrából szivárgó vért. – Ha visszaüthetnék, nem ugrálna ez a kislány! – tette még hozzá, és nem kellett tettetnie, hogy dühös.

Tényleg dühös volt. Utált verekedni.

– Nehogy azt hidd, hogy megijedtem tőled! – tiltakozott Lez.

– Könnyű bátornak lenni a főnököd mögé bújva!

– Álljatok le! – lökte őket félre még egyszer Rosa.

Egyfelől neki ezzel a megoldással sem volt semmi baja. Ha Lez agyonveri a ruszkit, az pont olyan jó, mint bármi más. De hogy az emberei egymásnak menjenek éles helyzetben, egy radioaktív zóna határán, ezt épeszű vezető nem hagyhatja. Bár, nem lenne komoly harc. A ruszki nem győzhet. Tele van sebekkel, ott a lövés nyoma a lábán, a másik térde meg alig hajlik, és valami rovarcsípésektől kisebesedett az egyik karja. Lez pedig jó a maga módján. Nem annyira, mint Ricardo, de azért ő is átverekedte már magát pár bandaháborún.

– Ha ennyire nem bírtok magatokkal, akkor egymásnak mehettek. De akit kiütnek, hogy nem bír járni, azt itt hagyjuk! – döntött hirtelen.

– Köszönöm, Donna Rosa! – mosolyodott el a férfi, és a következő pillanatban elengedte a haragot és a dühöt.

Lehet indulatból is verekedni, de ez nem az ő műfaja. Ő hideg fejjel mérte fel az ellenfelét, és a direktlinken bekapcsolta a megszokott térelemző modult. A szeme elé táruló kép apró segítő ábrákkal lett gazdagabb. Kiemelve látta a másik gyenge pontjait, és a gép előre kiszámolta ellenfele várható mozdulatait. Lez keze éppen csak elindult, hogy üssön, de a direktlink már oda is rajzolta a férfi retinájára a mozdulat legvalószínűbb végállapotát. Töredékmásodperceket nyert csak ezzel, de néha az ember élete töredékmásodperceken múlik.

Kitért, könnyebben, mint amit vártak tőle, és ütött, precízebben, mint amire a gép segítségével nélkül képes lett volna. Így sem volt elég. Már túlzottan fáj a lába, már túl fáradt volt. Az elején sikerült Lezt meglepnie, de aztán kiegyensúlyozottan folyt a küzdelem.

Rosa pár ütésváltás után látta, hogy hibázott. Lez nem veri meg könnyedén a ruszkit, az jobb, mint gondolta. Legyünk őszinték, az állapotához képest pokoli jó. Bizonyosan profi kiképzést kapott, talán egyenesen katonait, de ezzel együtt sem nyerhet, ez a küzdelem teljesen kiegyensúlyozott. Azaz két embere ki fogja készíteni egymást. A nagy semmiért, az ő hibájából, egy radioaktív zóna határában. Ezt pedig nem hagyhatja.

– Állj! – lőtt melléjük a talajba pár feleslegesen eltelő perc után, és hozzá dühösen ordított: – Állj, vége! Elen, te előremegy, Lez, te vagy a hátvéd, Ricardo, te hozod a ládát, in-

dulunk! Harry, ide élém! Előttem jössz végig, és ha egy rossz mozdulatot teszel, lelőlek!

– Értem, Donna Rosa – suttogta a férfi félig szétvert állkapoccsal, és engedelmesen kihátrált.

Lez talán még folytatta volna, de Ricardo egyszerűen válon ragadta a gépkezelével, és odébb húzta.

– Gyere, haver, nem ér annyit egy alkoholista ruszki, hogy miatta fél órával később érjük el a kutat. Induljunk, mert kezd elegendem lenni ebből a rohadt szavannából.

– Persze... – motyogta Lez, még vetett egy gyilkos pillantást arra a bizonyos alkoholista ruszkira, aztán valóban ment.

Elhagyták a tábort, elől haladt Elen, Lez maradt hátra, középen pedig Rosa kísérte a férfit, talán nyolc-tíz lépéssel is lemaradva, de folyamatosan rajta tartva a fegyvere csövét. Ricardo egy ideig mögöttük sétált, vállán a ládával, aztán felzárkózott melléje.

– Ha akarod, átveszem – nézett rá a férfi, aki nem volt John, nem volt Smith, és nem tiltakozott, amikor alkoholista ruszkinak nevezték az imént. – Az én melóm.

– Ha átadom, Rossy mindkettőnket lelő.

A férfi rábólintott, ezt megbeszélték. Amúgy sem volt kedve fecsegni, az állkapcsa csúnyán fáj, és mellé felszakadt a szája is.

– Jól ütsz – jegyezte meg aztán Ricardo.

– Látnál csúcsformában, amikor mind a két lábamra rá tudok állni.

– Remélem, látni foglak csúcsformában is, de nem verekedés közben. Lez hülye volt, hogy hagyta szétveretni az arcát. Én nem leszek az. Velem ne kezdj ki!

– Eszembe sincs, haver – rázta a fejét mély meggyőződéssel, mire a másik elégedetten elvigyorodott, és megnyújtotta a lépteit, elhagyta a férfit.

De az csak pár percig gyalogolt egyedül, Rosa hirtelen felzárkózott mellé. Alaposan végiggondolta a helyzetet, és úgy érezte, az a legegyszerűbb, ha tiszta vizet tölt a pohárba.

– Ezt miért csináltad? – kérdezte hát egyenesen.

– Gondoltam, jó dolog jobban lenni egy gépező fickóval. . .

– Azt tudom, hogy miért haverkodsz Ricardóval. Az érdekel, hogy előtte miért verekedtél össze Lezzel.

– Sajnálom, kötekedett – felelt a férfi, a lehető legkönnyebben, ahogy csak beszélni tudott.

Csak lazán, most nagyon lazán, mert most kell csőbe húzni ezt a betonkemény nőt.

– Miután belekötöttél vagy háromszor, tényleg berágott. Szóval, miért kerested a bajt?

– Á, ez mindig így van! Amíg nem mutatod, hogy valaki vagy, nem vesznek be a csapatba. Most már jó, most már haver vagyok nekik. Ricardo is szánt rám másfél mondatot imént, meg te is itt beszélgetsz velem, Donna Rosa. Mondtam már, hogy nagyon jól áll a frizurádhoz a kombifegyver?

– Állj le, balfék! Szóval, csak a helyed akartad belőni a bandában?

– Muszáj. Ha majd a vészhelyzet-ponton beszélsz a főnökömmel, akkor úgyis azt parancsolja majd, hogy dolgozzak a csapatodban, alattad, úgyhogy jobb, ha mihamarabb kiderül, mire számíthatnak tőlem.

– Ennyi?

– Semmi más, tényleg! Innentől jó kisfiú leszek.

– Kizárt – rázta meg a fejét a nő. – Te nem talpas verőlegény vagy. Azt mondd, az oroszoknál is alfőnök voltál, meg nem is úgy viselkedsz, mint egy közönséges bandatag. Te normál helyzetben sosem verekednél azért, hogy bevegjen egy ilyen csapat. Te tartanád tőlük a távolságot, és találnál módot, hogy éreztess velük, hogy nem egy ligában játszotok.

– Kedves, hogy kinézed belőlem, de nem – rázta a fejét őszintén a férfi, ám ekkor már biztos volt benne, hogy ezt a menetet elvesztette. Ezt a nőt nem tudja átvágni a palánkon.

Átmenetileg, egy kicsit, nyilván. Lelépni tőle viszont nem lesz képes a saját erejéből.

– Nekem így is jó – vont vállat Rosa. – Legyél egy tag a többi között, átlagos és hasznos. A következő pihenő után ismét viheted a ládát is. De ne hidd, hogy nem tudom, ez csak egy szerep a részedről. Ha kilépsz belőle, lelőlek!

Ezzel a nő ismét lemaradt, a férfi pedig egyedül maradt a gondolataival. Innen nem fog ilyen egyszerűen lelépni, ezt a nőt nem lehet könnyen átejtetni. Egyetlen esélye, ha azon a távoli vészhelyzet-ponton sincs rádió. Akkor, ott bementek nekik, hogy tud egy repülőgéproncsot a közelben. És utána odavezeti őket Mitzukihoz, bízva abban, hogy ketten már tudnak tenni valamit ellenük. Ronda megoldás ráhozni arra a szegény, már amúgy is csapdába esett lányra ezeket a taplókat, de ha ez van, akkor ez van.

A következő pihenőnél pár lépéssel elvonult a társaságtól.

– Hé, hova mégy? – kiabált utána Ricardo.

– Shoppingolni, hova mennék, gépagyú? De ha akarjátok, csinálhatom a szátokba is, ha már ennyire a végén járunk a vízkészletnek.

Erre csak pár trágárságot kapott válaszul, de hagyták, hogy kicsit elvonuljon. Besétált egy nagyobb bozót mögé, és még hátat is fordított nekik. Aztán bekapcsolta a direktlinket, vállalva a lebukás kockázatát, mert egyszerűen muszáj volt beszélnie valakivel, aki nem akarja a halálát.

– Jó reggelt, Mitzuki!

– Már két órája ébren vagyok – felelt a lány frissen, sőt jókedvűen. – Azóta csini kis rendet raktam. Háromszor. Szóval teljesen otthonos kis kuckóval várlak, azt viszont szomorúan hallom, hogy még mindig igen halkán beszélsz, azaz nyilván megvan még a társaságod. Tapintatlanságnak éreznéd, ha megkérdezném, mit csinál most az a négy kombifegyveres?

– A mi kapcsolatunkban nincs értelme tapintatosnak lenni, tehát megkérdezhetsz bármit, de sajnos csak rossz hírekkel szolgálhatok. Azok a kombifegyveresek egytől egyig élnek, és ráadásul itt vannak velem. Pár perc múlva vissza kell mennem közejük. Csak annyi időm van, hogy megérdeklődjem, jól vagy-e.

– Én pompásan. De ez az anyaszerep nem áll jól neked. A hangod alapján inkább valami gyanús gazembernek tippelnék, nem pedig bébiszitternek. Úgyhogy hagyd abba a rólam való gondoskodást, és ez alkalommal beszéljessünk egy kicsit rólad.

– Rólam nincs mit beszélni.

– A hangod sokat változott – folytatta zavartalanul Mitzuki, meg sem hallva a férfi közbeszólását. – Most pont úgy képzem a hangokat, mint akinek szétverték az állkapcsát.

– Honnan tudja egy hamvas tizenhat éves, hogy hogyan beszél az, akinek szétverték az állkapcsát?

– Onnan, hogy próbálta, alanyiból, de te már megint csak tereled a szót. Én is aggódom érted, méghozzá pont abból az

okból, amiért te is aggódsz értem. Az én életem a tiéden múlik, tehát halljuk, mi történt az állkapcsoddal?

– Nekiütkezött egy kemény tárgy. De nem tört el! Már-mint a kemény tárgy, az ép még mindig. Bennem esetleg valami elrepedt, de nem oszt, nem szoroz!

– Ezenfelül a hangod is kissé karcosabb lett az utolsó beszélgetésünk óta. Iszol te eleget?

– Általában igen, de az elmúlt napokban ez nem jött össze. Mindent megadnék egy üveg vodkáért!

– Te az alkoholfogyasztás örömeinek hódolsz? – esett ki egy pillanatra a szerepből Mitzuki.

– Pont azt magyarázom, hogy sajnós nem, én kis tizenhat éves, kínai naivám!

– Japán vagyok. Tizenhat éves japán naiva.

– Ha ez neked fontos! De lépünk tovább. Nincs sok időm, és azt leginkább arra szeretném felhasználni, hogy felhívjam a figyelmed a testmozgás fontosságára. Egészségtelen egész nap csak ücsörögni, tehát talpra, mozgasd át magad!

– Már mondtam, hogy nem áll neked jól az anyaszerep. Most te vagy nagyobb bajban, és én talán tudok segíteni. Biztosan nem akarsz arról beszélni, hogy mi történik veled éppen?

– Nem. Inkább te mesélj!

– Velem nem történik semmi. Türelmesen várom a mesebeli hőst, aki megment.

– Akkor mesélj magadról. Hol születted?

– Kyotóban.

– Ott még nem jártam. Milyen?

– Tényleg érdekel? Beszéljek róla? – kérdezte kételkedve Mitzuki, ám ekkor elfogyott a férfi ideje.

– Hé, ruszki! Indulunk, és Donna Rosa most neked szánja a ládát! – üvöltött utána a gépkező Ricardo.

– Megyek már, hozom azt a rohadt ládátokat! – kiáltott vissza, de nem kapcsolta ki a direktlinket. – Meséj valamiről, Mitzuki! – suttogta még maga elé, és ment.

– Értem – bólintott a sötétben a lány, aki hallotta a nem neki szánt kiszólást, és sejtette, hogy a név nélküli férfi most már nem beszélhet. Társaságban van. Elfogták, és talán megölni nem akarják, de ütni már ütötték.

– Kyoto nagyon szép – kezdett hát mesélni halkán, lágy hangon. – Csupa erdő, embermagas fű, és gyönyörű virágok mindenütt. Minden évben van pár nap, amikor a szerencsésen alakuló időjárásnak köszönhetően leesik a sugárzás szintje, és akkor központi munkaszünetet hirdetnek, és az egész város kijön a felszínre. Mindenki nevet, piknikeznek a ligetekben, a gyerekek a bokrok között bújócskáznak, a szerelmesek pedig kézen fogva sétálnak a girbegurba bambuszok között.

A férfi visszavette a hátára a ládát, nem és nem volt hajlandó figyelni a súlyára, inkább a közvetlenül a fülében szóló hangot hallgatta.

– Ezek a legszebb napok az évben, de Kyoto egyébként is élhető hely. Húsz méterrel a föld alatt már teljesen normális a sugárzás szintje. Hatalmas barlangrendszert vágtak az évek során az ottani dombok alá, barátságos lakófürtök, nagy közösségi terek és hosszú sugárutak fényes kirakatú boltokkal. Éjszaka is végig égnek a fények, és mindig hallani a szellőző lágy suttogását. A legtöbb lakás nagy, két-három szobás, még most is, pedig gyorsan nő a város. Már ötvenezer felett van a lélekszám, de mindenkinek jut hely.

Aztán hirtelen elhatározással tovább beszélt a dodzsóról, ahova járt. Szépen részletesen elmondta, hogyan néz ki, képzletben végigkalauzolta a férfit a terméken, elmesélte hol mivel vannak díszítve a falak, és ennek a díszítésnek mi a szimbolikája. Nem mondott el ezzel semmi titkosat, sem személyeset. Bárkit, aki belépett volna a dodzsóba, akár azzal, hogy oda szeretne járni, akár csak azzal, hogy érdeklí a japán hagyomány, bárki idegent ugyanezekkel a szavakkal kísért volna végig, arcán udvarias mosollyal, sok apró meghajlással. Sokszor megtette már, most sem mondott semmi mást, vagy újat. Semmi személyeset. És mégis tudta, hogy ezzel rengeteg mindent árult el magáról.

De muszáj volt, el kellett terelnie a férfi figyelmét arról, hogy megy, hogy veszélyben van, hogy bántják, és hogy fáj. Hát mesélt neki, hosszan, szépen.

A férfi, aki nem volt John Smith, nem volt másodpilóta, de saját bevallása szerint Harry Nightnak hívták, és az oroszok közé tartozott, hallgatta a női hangot a fejében, és összeszorított foggal ment, vitte a ládát. Mitzuki csendesesen mesélt, majdnem egy órán át, amikor a kapcsolat elkezdett gyengülni. A nő hangja egyre halkabban szólt, egyre több zörejtörte meg, míg a férfi beletörődött a helyzetbe, kikapcsolta a direktlinket, és ismét szembenézett a valósággal.

Mennie kell, egészen addig a rohadt vészhelyzet-pontig. De ott majd szerencséje lesz, muszáj, hogy szerencséje legyen! Ott, azon a vészhelyzet-ponton nem lesz adó, és akkor elindulnak visszafelé, a lány repülőgépeinek a roncsaihoz. Visszakapja a kapcsolatot és vele a lány megnyugtató hangját. Csak egy kicsi szerencse kell hozzá, de neki eddig mindig szerencséje volt, most is lesz!

És valóban szerencséje lett, több is, mint remélte. Alig tíz perccel azután, hogy elvesztette a kapcsolatot, egy távolsági síkló utolérte őket, és szétlőtte a teljes társaságot.

IX.

Valamikor, egy régi világban az „AIN-12” jelű, a Kalahári-sivatagba előretolt katonai bázis arról volt híres, hogy a világ legunalmasabb pontja, és hogy ott soha semmi sem történik. Aztán ez a tulajdonság hirtelen felértékelődött, amikor az égből atombombák kezdtek el hullani. Az AIN-12, tekintve, hogy stratégiailag kereken zéró jelentőséggel bírt, ebből is kimaradt. Két darab lakóépülete, egy darab parancsnoki tornya, és apró kifutópályája éppen vészelte át az Utolsó Háborút, és hamarosan a menekültek közkedvelt célpontja lett, tekintve, hogy mélyfúrású kútja egy bő vizű, föld alatti tóba vezetett.

Így az Utolsó Háború utáni új világba az AIN-12 katonai helyőrség Tizenkettő néven vonul be, mint a Kalahári-övezet „legnagyobb városa és kulturális központja”, ahogy Takamura olvasta a hirdetéseket a kereskedelmi hálón.

De lehet, hogy ezt a várost kivételesen mégiscsak le kellett volna bombáznia, vélekedett óvatosan, míg megfontolt léptekkel átvágott Tizenkettő híres bazársorán. Még csak fél napot töltött itt, de már elege volt az egészből. Pedig azt hitte

magáról, hogy már rutinos világljáró, tekintve hogy már lassan egy éve elhagyta az otthonát. Előbb Alice Springsben töltött hosszabb időt. Már az is nagyon idegen volt, teljesen más, mint Kyoto, ám ott azért egészen jól boldogult. Az nem volt undorító: furcsa, nevetséges, érthetetlen, de nem undorító. Más, és kész. Ez viszont!

Itt rengeteg ember tolongott az utcán, többségük koszos és ápolatlan, és a modoruk! Ismeretlenül is megszólították, és különböző tárgyakat ráztak az orra előtt, amit brazil-angol-kínai keveréknyelven igyekeztek eladni neki. Mellé folyamatosan két-három biciklis taxi követte, és nagy hangon fuvarot kínáltak, de Takamura csak egy pillantást vetett az utasülésre, és már tudta, hogy önszántából nem fog ráülni egy ilyen koszos műanyag felületre. Gyalog sem haladt lassabban, mint ahogy ezen a tömegen át tudott volna vágni a taxi, és tudta az utat. Tizenkettő rosszabb negyedeiben könnyen el lehetett tévedni, de volt két elvéthetetlen pontja a városnak; a régi katonai tömb, és a hatalmas, félig már a sivatagban helyet kapott új repülőtér.

Ahramani úr irodája a központban volt, közvetlenül a régi katonai támaszpont épületei mellett, Takamura pedig innen a repülőtér felé tartott. A feladat egyszerűnek tűnt. Keresnie kell egy gépet, ami elviszi vissza, Al-Watanya felé, és közben átfésüli az útvonal menti vidéket, míg meg nem találja a roncsot.

Egyszerűnek tűnt, de aztán órákon át küzdött vele. Először a repülőtéri hivatalhoz ment, ahol egy rendetlen íróasztal mögött ülő, kerek arcú, szőke nő szó szerint kikacagta.

– Miféle mentőosztaghoz szeretnél te csatlakozni?

– Tudok egy lezuhant repülőgépről, és szeretnék csatlakozni az oda induló mentőosztaghoz, mivel a gép egyik utasát is-

merem. Mindenféle térítés nélkül, önként szeretném felajánlani a segítségemet. Gondolom, itt megtehetem, hiszen ez a repülőtér hivatala, igaz?

– Igen, én vagyok az ügyeletes tiszt – közölte a nő, és előre dőlt, hogy fehér, összeizzadt pólójának nekifeszültek a mellei. És szoknyát viselt, katona létére valódi szoknyát, még hozzá talán a combja feléig érőt! De ha tisztnek mondja magát...

– Elnézést, attól tartok nem láttam jól a rangjelzését.

– Mert a kabátomon van, bent a szekrényben. Hadnagy vagyok, ha számít – sóhajtott a nő, majd csak hátradőlt, és Takamura legteljesebb kétségbeesésére feltette hosszú, karcsú lábait az asztalra. És még mindig miniszoknyát viselt! De úgy látszik a lábak asztalra pakolása itt annyira természetes és mindennapos, hogy még egy rövid szoknyát viselő katonatiszt is megengedheti magának, tehát jobb, ha ő is hozzászokik.

– Ha ön képviseli a hivatalt, akkor nyilván tud lépéseket tenni, hogy csatlakozhassak a mentőosztaghoz – magyarázta, majd a nő őszintén derült arcába nézve egy csúf gyanú fogalmazódott meg benne. – Ugye, a lezuhant repülőgépekhez kiküldenek egy mentőosztatot?

– Attól függ. Ha valaki nagykutya gépe, akkor talán, de egy mezei balesethez, ami ráadásul messze a körzeten kívül, Közép-Afrikában történt, ahhoz mi ugyan nem! Hivatalos mentőosztag nem fog indulni.

– És ha magam szervezek egyet? Ha mondjuk, bérelek egy gépet?

– Repülő akarsz bérelni? – csodálkozott el a nő.

– Igen. Vagy távolsági siklót – magyarázta Takamura, és nem értette, mi ebben az irracionális? – Szeretnék igényt be-

jelenteni egy gépre, amely alkalmas a feladatra, és kibérelhetem megkeresni a roncsokat.

A nő még egyszer végigmérte az előtte álló fickót, és ismételt szimpatikusnak találta annak jellegzetesen keleti vonásait. Az Utolsó Háború után a különböző rasszok kibogozhatatlanul összekeveredtek, nem volt olyan tája a világnak, ahová ne érkeztek volna valahonnan menekültek. Ma már ritkaságszámba megy egy ennyire tipikus keleti arc, mérte fel ismét Takamurát, és kis habozás után megajándékozta egy mosollyal. Jóképű pasas, hát miért ne?

– Ha nagyon akarod, végül is, megtehetem, igaz? Felveszem az adataidat, átküldöm a központi nyilvántartóba, ott várólistára tesznek, és amint lesz szabad gép, kiértésítenek.

– Ez mikorra várható?

– Egy-két hét, na, legfeljebb három.

– A szerencsétlenség tegnap történt. Most még lehetne valamit tenni, de ha még heteket kell várnom, semmi esélyem túlélőket találni!

– A bürokrácia malmai lassan őrölnek, ha nem olajozzák őket! – sóhajtott a nő, és Takamura úgy érezte, most kellene valahogy valami protekciót felmutatnia.

– Sajnálom, de én még csak most érkeztem a városba, és nincsenek itt jó ismerőseim, akik ebben segíthetnek.

– Akkor virítsd a lóvét, te kínai!

– Japán vagyok – morogta Takamura, és visszahúzta maga elé önkéntelenül is a vállá felé mozduló karját. Nem, ez egy hivatalnok, az államot képviseli, nem lehet csak úgy megölni! Egy tiszttel szemben udvariasan kell viselkedni, akkor is, ha a szekrényben tartja a rangjelzését. – Tisztelt hadnagy, kérem,

segítsen! Nyilván van valami rövidebb útja, hogy hozzájussak egy repülőgép bérletéhez.

– Pont erről a rövidebb útról beszélek – vesztette el a türelmét a nő. – Meg tudsz vesztegetni egy repülőtéri hadnagyot, vagy csak időmet rablod ezekkel a cifra körmondatokkal?

– Összesen ha kétezer angol-egyiptomi fontot tudok felajánlani, de ebből ki kell még fizetnem a repülőgép bérletét is – közölte Takamura, és közben igen szégyellte magát. A megvesztegetésnek nem ez az illendő módja, de sajnos nem tudta, itt hogyan kell intézni az ilyesmit, hát kényszerűségből maradt az egyenes beszédnél. Ám nem lőhetett nagyon mellé, mert a nő nem botránkozott meg, csak sajnálkozva megcsóválta a fejét.

– Ez nagyon kevés, még a bérletre sem feltétlenül lesz elegendő. Engem megfizetni már nem tudsz belőle. És bocss, de ingyen nem tehetek semmit, pedig tényleg kedves egy srác vagy – mosolygott rá biztatóan, de Takamura nem reagált a célzásra, csak tovább kérdezett:

– Ez esetben mit javasol?

– Ha nincsenek ismerőseid, nincs pénzed, és nem akarsz természetben fizetni... – hagyott egy hosszabb szünetet a nő, majd hogy Takamura arca meg sem rezdült, hát még ugyanaból a levegővételből folytatta: – ...akkor nem lehet megsürgetni. De hogy ne terjeszthesd otthon, a Kínai Birodalomban, hogy a Kalahári-övezetben csak bunkó seggfejek élnek, hát adok egy jó tanácsot, teljesen grátisz, pusztá haverságból.

– Köszönöm megtisztelő kedvességét!

– A hivatalt nem lehet megsürgetni, de kikerülni igen. Beszélj egy saját géppel rendelkező, önálló pilótával. Azok mind

megbízhatatlanok, és tényleg bunkó seggfejek, de cserébe olcsók, és nem tesznek fel buta kérdéseket sem. Menj át ide a Veszett Vadkutyába, ott találsz belőlük párat, akik között talán lesz valaki elég őriült, hogy átvigyen Közép-Afrikán.

– Köszönöm a jó tanácsot – hajolt meg egy picit Takamura, majd elindult kifelé.

– És ha mégsem találsz közöttük senkit, gyere vissza! – mosolygott rá kacéran a nő. – Hátha valami módon mégis meg tudunk egyezni!

Kizárt, vélekedett Takamura. Nem mintha nem lett volna a nő csinos, sőt a maga módján kifejezetten jól nézett ki, de Takamura nem tudta elképzelni, hogy önszántából hozzáér egy emberhez, aki nem mosakszik napi rendszerességgel.

X.

Északkelet felől érkezett a gép. Előbb csak egy fekete pont volt az ég alján, aztán megnőtt, és végül már a távolsági siklók jellegzetes sziszegését is hallották. Nem volt nagy, talán ha tíz-tizenkét személyes. Egy elegáns, karcsú, fekete járgány.

Ricardo vette észre, és azonnal mutatta is.

– Társaságunk lesz!

Rosa aggódva emelte fel a fejét, nézte az akkor még alig pontnyi siklót. Mit keres egy ilyen kis gép ennyire a határon

kívül? Afrikán átvágni kicsi, itt meg vajon mi dolga lehet? Lepilantott a ládára, amit az utolsó órában ismét a ruszki hozott a hátán. Még most sem állt meg, holott a társaság minden tagja örömmel vette a pihenőt, és bámulták az eget. De abból ugyan semmi jó nem származik, ha itt, nyílt terepen éri őket valamilyen konkurens banda!

– Irány az a liget, futólépés, gyorsan! Fedezéket akarok a fejünk felett, mire ideér! – kiabálta, és az emberei már indultak is.

Még a ruszki is megpróbálta, de persze fél lépés után elesett.

– Lez, Ricardo, ti vizitek a ládát!

A férfi, aki orosznak vallotta magát, és hallgatott a Harry névre, lihegve feküdt a földön. Felpillantott, a tekintete találkozott Donna Rosa tekintetével. A nő a fegyverén tartotta a kezét. A férfi nem várta meg, míg lelövi, már állt is talpra, és futott a liget felé. Így, a láda nélkül egészen könnyű volt. Rosa szenvtelenül konstataulta, hogy a ruszki még bírja, hát maga is sarkon fordult, és futott.

A férfi lépésről lépésre maradt le, majd hamarosan még egyszer elesett, és ahogy látta, hogy már nem figyelnek rá, kicsit még hevert. Most kell megpróbálnia, ennél jobb lehetősége nem lesz! Vett egy mély lélegzetet, majd talpra pattant, és a társasággal ellentétes irányba elkezdett futni. A direktlinkkel önkéntelenül is kitetette a retinájára a pontos időt, eltelt egy, kettő, három másodperc, és nem lőttek utána. Nem vették észre, hogy szökik, négy-öt-hat másodperc, és akkor már biztos volt benne, hogy túléli. Ha most észreveszik, már nem feltétlenül találják el, és a nő feltehetőleg nem küld utána senkit.

Nekik az a rohadt láda a fontos. Nyilván azt csempésztük ki az Unióból a tehersiklóval, és nyilván ők meg kihasználták a lehetőséget, hogy egy nem túl jól őrzött csempészgépen ellop-hatják. Gépestől.

De ezen gondolkodni tényleg nem volt ideje, csak futott, aztán a fekete sikló elhúzott a feje felett. Nem törődött vele, minél messzebb akart kerülni az olaszoktól, akik közben el-érték a ligetet, és nyilván észrevették az ő hiányát is. A fekete gép pedig elsiklott felettük, majd a távolban lustán kanyarod-ni kezdett, hogy még egyszer átvágjon felettük.

Vajon engem akar, vagy a ládát, tette fel magában a kérdést a férfi, és továbbfutott. Donna Rosa biztosan lelövi, míg ez a gép nem feltétlenül, tehát teljes erejéből rohant, hogy mi-nél messzebb maga mögött hagyja az olaszokat. A sikló má-sodszor is átvágott felettük, könnyű gépfegyvertűzzel szórva meg a ligetet, ahol az olaszok lapultak, és a férfi látta, hogy al-watanyai jelzést visel. Futott, míg a gép még egyszer meg-fordult, és utána már egyenes vonalban távolodva eltűnt az eredeti menetirányában.

A férfi felpillantva látta, hogy merre tűnik el a sikló, és a direktlinkjén rögzítette az irányt. Arra lesz Mitzuki gépének a roncsa. Elvégre ez egy al-watanyai gép, és a lány Al-Wata-nyában szállt fel. Tehát ez a távolsági sikló, bár szórakozás-ból rálőtt az olaszokra is, de nem az a bizonyos láda a célja, hanem Mitzuki lezuhant gépe.

És ez percek alatt odaér, tehát neki már nincs sok ideje. Fu-tott, félig hátrapillantva látta, hogy nem üldözik, ennek elle-nére nem állt meg vagy tíz percig, rohant visszafelé a nyomon, ahol jöttek. Aztán sétára váltott, lihegett, szédelgett, és kicsit

majdnem meghalt a kimerültségtől, de aztán csak összeszedte magát. Bekapcsolta a direktlinket.

– Hallasz?

– Hallom, hogy futottál. Legyorsultad a négyeket, vagy csak azért hívsz, hogy végrendelkezz?

– Leráztam őket, de sajnos más is történt. Az imént szállt el a fejem felett egy al-watanyai gép. Megy érted a mentőosztag, kis tizenhat évesem!

Kurta, egyszavas kínai kifejezés csúszott ki önkéntelenül is Mitzuki száján. A férfi értette ezt a szót, ám nem annak meglehetősen közönséges jelentése zavarta, hanem a tény, hogy most érzett a lány hangjában először kétségbeesést.

– Tíz, tizenkét emberrel számolj – adta meg az információkat, és jól tudta, csak áltatja magát, hogy ezzel segít. Mitzukinak van egy botja, ezek meg... – Profik, ebben biztos lehetsz.

– Értem – válaszolta halkán Mitzuki.

– Tekintve, hogy az imént már majdnem elvesztettem az adásodat, nem lehetünk húsz kilométernél sokkal közelebb, de az semmi egy siklónak. Azaz ez a tucatnyi alak tíz percen belül megérkezik hozzád. Nekem legalább fél nap, míg odaérek. Az irányt már tudom, láttam, merre ment az al-watanyai gép, de túl messze vagy. Azt hiszem, nem tudok mást tenni, mint-hogy kiszállok a fejedből, hogy ne zavarjalak. Sajnálom, Mitzuki, magadra maradtál.

Csend.

– Mondom, hogy nekem fél nap! Gyalog vagyok még mindig, nem tudom megelőzni őket!

Csend.

– És ha oda is érek, mit tehetek egyedül egy tucatnyi ember ellen?

Csend. Mitzuki nem akart megszólalni. Minek? A férfinak igaza van, nem tud ideérni, és ha ide is érne, nem tud segíteni. Nem az ő hibája, mentegette magában, ám azért a lelke mélyén fájt, hogy az így döntött. Meg kellene próbálnia, de feladta. Egyedül maradt, már megint egyedül maradt. Egyedül áll ebben a világban, és jobb, ha nem is áztatja magát, hogy ez valaha megváltozhat.

– Oké, oké, megpróbálom! – csattant fel hirtelen a férfi, aki nem volt John, nem volt Smith, és nem volt épeszű. – A gép Al-Watanyából jön, tehát vagy a franciák, vagy a lengyelek. Melyik bandával balhéztál össze?

– A franciákkal.

– Jó. Azokkal egész tűrhető viszonyban vagyok – ha elfeledtek az Al-Watanya High Casinóban történt eseményekről, tette még hozzá magában. – És mennyire komoly az ügy? Azonnal megölnek, ha megtalálnak?

– Kizárt. El fognak vinni.

Tehát nem is a franciákkal balhézott össze, hanem valaki mással, de ez mindegy is.

– Akkor húzd az időt! Késleltesd a felszállást, amennyire csak lehet, és ha mégis elindultok, próbálj meg megtaláltatni engem velük. Észak-északkelet felől megyek, ha alacsonyan repültök, talán észrevesztek, és felszedtek. De a legjobb lenne, ha fél napig megpróbálnád lent tartani őket, mert annyi idő alatt odaérek magamtól is, oké?

– Nem biztos, hogy azonnal megtalálnak. Lehet, hogy tényleg nagyon mélyen a roncsok alján vagyok. Lehet, hogy eltart

nekik fél napig, míg kiásnak. De ha nem, akkor nem tehetek sokat.

– Ha már eljutottál oda, hogy beszélgetsz velük, kapcsolj be engem is. Megpróbálok majd sügni, tudok róluk pár adatot, talán a segítségedre lesz.

– Köszönöm. Azt is, hogy súgysz, és azt is, hogy jössz.

– Én mindenképpen a roncsokhoz megyek. Tudod, kellene a készletek – tette hozzá bocsánatkérően.

– Értem. Megteszek mindent, hogy itt megvárjunk. Siess, hogy még itt találj – suttogetta gyengéden Mitzuki, aztán bontotta a vonalat.

Tehát jönnek érte. Tíz, tizenkét fegyveres, az ő egyetlen szövetségese pedig innen húsz kilométerre gyalogol. Persze miért is lenne az élet egyszerű?

Kényelmesen leült a sarkaira, kezébe vette a botot, lehuntya a szemét, és lecsendesítette a légzését. Tizenkét harcos. De a fülkébe csak egyesével léphetnek majd be...

XI.

Takamura nem szeretett embert ölni. Az csak legenda, hogy a vér edzi a fegyvert, valójában nagyon rosszat tesz a pengének. Ha nem törlik le idejében, vagy mondjuk felületesen törlik le, és akár csak pár csepp rajta maradt, akkor elveszti a fényt,

rozsdásodik tőle, és akkor újra kell élezni és polírozni. Nem, az emberölés nem tesz jót a kardnak. És Takamura nagyon szerette a kardját.

Tehát a Veszett Vadkutyában nagy türelemmel és végtelen udvariassággal fogadta a türelmetlen és udvariatlan visszautasításokat. Ócska hely volt, koszos székekkel és asztalokkal, alkoholfűzzel és valami meghatározhatatlan égett szaggal, ami nem rendes füstölőből származott, hanem valami egészen más anyag lehetett. Feltehetőleg az errefelé elterjedt nikotin-tartalmú dohány. Izzadt, szakadt ruhájú emberek szívták cigarettában, és ittak is mellé bőséggel, és mindenkifelett megült az alig elviselhető hőség, merthogy a kocsmá alacsony, lapos tetős épülete közvetlenül a kifutópályák mellett állt, a tűző napon.

Takamura asztról asztalra, társaságról társaságra járta végig. Fél óra múlva már gyakorlottan ment a szövege:

„Elnézést, hogy ismeretlenül is megszólítom, de ön egy saját géppel rendelkező pilóta?” Ha itt nemleges válasz következett, akkor már mehetett is tovább, ha viszont az illető pilóta volt, akkor jött az ajánlat, hogy egy lezuhant csempészgépet keres, ami valahol Al-Watanya és Tizenkettő között veszett el. Jellemzően ekkor kapta meg azt a bizonyos türelmetlen és udvariatlan visszautasítást, bár voltak, akik visszakérdeztek, hogy mi a fenének keres ő egy leesett gépet. Ekkor pedig Takamura, arcán rezzenéstelen, udvarias mosollyal hazudott, mely szerint az unokahúga ült azon a gépen, és őt keresi. Akik eddig kitarítottak, ezen a ponton azok is kikacagták, és ekkor tényleg mehetett tovább a következő asztalhoz, egy újabb kísérletet tenni. Fél óra és több tucat visszautasítás után

már egészen flottul ment, aztán egy öregember még ezen a ponton túl is kérdezett.

– Feleslegesen csinálsz magadból hülyét. Jó eséllyel halott a húgod, ha lezuhant egy géppel.

– Nem olyan, hogy könnyen meghaljon. És ha ezt tette, nekem akkor is látnom kell a holttestét.

– És ezért a bizonyosságért te bemennél egy radioaktív zónába? – csodálkozott az öregember.

A férfiről Takamura első látásra nem hitte volna, hogy pilóta. Meghatározhatatlanul idős volt, félig kopasz és félig ősz, az arca csupa ránc, a karjai mint vékony pálcák, a könyöke meg göcsört az ágon. A szeme mély kútban csillogott, és lehelete alkoholtól bűzlött, de a hangja nyugodt volt, és a kérdéseinek volt értelme.

– Akármilyen kemény csaj is a húgod, a radioaktív zónában fél nap alatt kap akkora adag sugárzást, hogy nincs az az orvos, aki megmentse. Minek utánahalni?

– Tudnom kell, mi történt vele – szögezte le a férfi, mire az öreg megcsóválta a fejét.

– Hát, végül is a te dolgod. A kérdés csak az, mennyi pénzt szánsz rá?

– Kétezer angol-egyiptomi fontom van rá. Se több, se kevesebb – közölte Takamura.

– És tudod, hogy ebben a városban minden ár felett alkudni szokás?

– Tudom, de nem tudok alkudozni. Ennyi pénzem van, és kész. Tud ezért repülőgépet keríteni?

– Azt nem. De egy siklóm van. Kicsit öreg, kicsit makrancos, de meg lehet vele csinálni a fuvar, amit kérsz. Ezerötöt

kérek előlegbe, mert sosem lehet tudni, visszajövök-e élve, a másik ötszázat meg majd utólag.

– Értem. Ezenfelül? – bólintott Takamura udvariasan, várva a többi feltételt, de a másik csak furcsán ránézett.

– Mit ezenfelül?

– Eddig rendben. Az üzlet többi részlete érdekelne.

– Ennek az üzletnek nincs több részlete! – nézett nagyot az öreg.

– Például, mikor indulhatunk?

– Amikor mondod.

– Amilyen hamar csak lehet, szeretnék felszállni.

Az öreg válasz helyett felhajtotta az italát, és már állt is fel.

– Arra! – intett a nagy, földszintes csehó egyik ajtajára.

Takamura jól lepezett csodálkozással követte, és valóban majdnem el is jutottak az ajtóig, de ott eléjük állt két fiatalabb férfi.

– Hé, öreg Vang, megmondtuk, addig nem mész innen sehova, amíg nem fizetsz. Ma jár le a tartozásod határideje!

– Tudom, tacsók. Itt a pénz! – bökött maga mögé az öreg. – A kuncsaftom kifizeti.

De Takamurának ez nem igazán tetszett.

– Nem ebben állapotunk meg, öreg!

– Dehogyanem! Ezeröttszáz előleg, amit most kell kifizetned, különben nem szállunk fel. Leginkább mivel megölnek engem ezek a kedves gyerekek. Tartozom nekik, és csak azért ittam itt reggel óta, hogy találjak egy fuvart. Szóval köhögök ki nekik a pénzt, és aztán menjünk.

– És honnan tudom, hogyha most fizetek, akkor tényleg elvisz? – érdeklődött Takamura. – Mi van, ha siklója sincs?

– Van siklója, már ha azt a roncsot siklónak lehet nevezni – szólt közbe röhögve az egyik fiatal, de az öreg leintette.

– Nem kell szidni az öreglányt, jó gép az.

– De biztos át tud vele kelni Afrikán? – kérdezett tovább Takamura, mire a Vangnak nevezett öreg szánakozva megcsóválta a fejét.

– Csak egy dolog itt a biztos, gyerek! Ebben a kocsmában nem találsz másik örültet, aki elvinne. Jössz velem, vagy hagyod a húgocskádat?

– Jól beszél – bólogatott a két fiatal is. – Válaszd őt, és fizess nekünk!

Takamura visszanézett a kocsmára. Az elmúlt fél órában végigjárta az asztalokat, de még ezek közül a gyanús, törvényt kívüli bűnözők közül is csak ez az egyetlen egy öreg vállalkozott a feladatra. Ezek szerint ő is csak kényszerből. De ha eddig lehetett kényszeríteni, nyilván ezután is lehet majd.

– Értem, öreg. Kifizetem a pénzt ezeknek a tisztelt uraknak, megállapodásunk szerint. Te pedig elviszel megkeresni a húgomat, megállapodásunk szerint, különben felvágom a hasad, és megfojtalak a beleiddel – közölte hideg hangon, és egy arasznyira előhúzta a hátizsákjában tartott kard pengéjét, hogy az ablakon besütő, örök napfény megvillant rajta.

A markolat fenyegetően csattant, ahogy Takamura visszajejtette a kardot, de az öreg csak megvonta a vállát.

– Értem, értem, nem kell személyeskedni – morogta bele-törődve, Takamura pedig fizetett, és végre kiléphettek a bűzös levegőjű kocsmából az izzó forróságú kifutópályára.

– Arra, gyere! – vezette az öreg, és ruganyos léptekkel nekiindult, félíg visszafordulva beszélt. – Amúgy a nevem Vang Ho.

– Te kínai vagy?

– A Kínai Birodalomban születtem, de már vagy negyven éve itt élek, úgyhogy azt hiszem, nem. Ám tulajdonképpen mindegy. Ha jobban örülsz, hogy egy földid a pilótád, hát végül is, kínai vagyok.

– Nem vagy a földim – morogta Takamura az orra alá, de csak csendesen. Az öregre szüksége van, mind a sikló, mind a szakértelme miatt.

Ám amikor elérték az öreg Vang gépét, Takamura még egyszer elbizonytalanodott.

– Egyáltalán repül ez a masina? – torpant meg előtte. Újkorában zárt, négyszemélyes, városi sikló lehetett, de azóta sokminden történt vele. Most már inkább egy meglehetősen egyedí, különleges roncsnak nézett ki.

– Hogy repül-e? Kereken hétszer zuhantam le vele Afrika-szerte, és még mindig itt vagyunk, én meg az öreglány. Gyere, szállj be! Szeretnék minél messzebb jutni napfényben, amikor az akkuk még töltenek. Át kell kelniünk a teljes Kongó-zónán, ha az Unió alá megyünk.

– Lehet, hogy nem kell odáig elmenni – vetette közbe Takamura reménykedve. – Az is lehet, hogy az a gép egészen közel zuhant le Tizenkettőhöz.

– Kizárt. Hallottam volna róla – morogta az öreg, majd magyarázta is. – Amilyen halk egy csempésgép üzem közben, annyira zajos, amikor leesik. Jönnek rá a hiénák, mindenki ki akarja rabolni. Ha a város közelében lenne, már rég szétszedték volna apró darabokra. Tehát vagy a Kongó-zónában zuhant le, és akkor vége, vagy attól északra, még az Unió alatt, a szavannákon. Ez utóbbi esetben van némi esélyed. Ott

is rámennek a bandák, de azok nagyon figyelnek egymásra, ezért kicsit óvatosabbak. Ha ott van a húgod, és él, akkor ők majd szépen összeszedik, és méltányos váltságdíjért kiadják neked. Most pedig kapaszkodj, a felszállás mindig kicsit nehézkesen megy.

Takamura sietve beült az egyik utasülésbe, egy pillanatig sem törődve az azt borító kosszal. Kicsit kereste a biztonsági övet, majd rájött, hogy az hiányzik, de mielőtt ezt szóvá tehetne volna, a világ meglódult alattuk, és sípító géphangok kíséretében, meg-megbillenve felszálltak.

XII.

Joseph Risso a távolsági sikló pilótafülkéjében ült, és fél szemmel az alatta elsuhanó szavannát nézte, fél szemmel pedig a műszereket.

– Hamarosan megérkezünk – figyelmeztette a mellette ülő, roppant csinos nő.

Joseph rávillantott egy könnyű mosolyt, és bólintott.

– Látom. Úgyhogy ismételjük át még egyszer a melót.

– Drágám, ennyire te sem tarthatsz hülyének – sóhajtott Sybill, aki nemcsak gyönyörű volt, de profi pilóta, mellé ügyes droidműszerész, és az Unió legtöbb államában körözték, kisebb-nagyobb balhékból kifolyólag.

– Sybill, drágám, tudod, hogy szeretem, ha a dolgok rendben mennek. Akció előtt mindig ismétlünk, mert nem lenne jó, ha valamilyen részletről elfeledkeznénk. Tehát.

– Tehát, tehersikló, amire a torony rászólt, hogy eltért az útiránytól. A másodpilóta szabályosan jelentkezik, majd rá tíz perccel eltűnik, a géppel együtt.

– Némi szkepticizmust hallok ki a hangodból.

– Képzeldsz, Joseph drágám! Teljesen feldobsz ezzel az ismétléssel, abszolút az óvodába érzem magam. A libidóm is a plafonon, ezt leplezem unott hanggal – gúnyolódott a nő, de a férfi úgy tett, mintha nem is hallaná.

– Hamarosan elérjük a koordinátákat, ahol eltűntek, ott majd lemegyünk talajszintre, és megkeressük a roncsokat. De előtte tegyél egy nagy kört száz méteren. Szeretnék körbenézni, hátha más is rárepült a szajréra.

– Jó lesz az százhusznak is – javította ki Sybill, és lágyan a magasba emelte a gépet.

Joseph nem válaszolt, tovább figyelte a szavannát. Gyerekként még francia volt, de tizenhat évesen meggondolta magát, és átállt a németekhez. Azóta profi fejdácsszá küzdötte fel magát, saját siklója volt, és hat jó fegyverese. Plusz a gyönyörű Sybill, akit nem számolt az emberei közé. Ezt a melót például felesben csinálták.

Abu-Szimmelben szálltak fel, és egy lezuhant csempész-siklót kerestek, még pontosabban egy ládát, illetve egy Sven Henderson nevű férfit, aki feltehetőleg némi tartozást hátrahagyva távozott az Unióból. Hogy csak pénzről van szó, vagy más, személyes problémákról is, azt Joseph nem tudta, mint ahogy azt sem, hogy mi van abban a nagyon fon-

tos ládában. Csak annyit tudott, hogy a két tételt egymástól függetlenül fizetik, és külön-külön is busásan fedezik az akció költségét. Ha pedig mindkét tételt leadja, akkor utána fél éven át nyaralnak Sybillel Csád Beachen egy ötcsillagos szállodában.

Ezért pedig igazán megéri küzdeni!

– Van itt egy másik gép is – zavarta meg az álmodozásban a nő. – Tizenegy óránál, és gyorsan halad, egyenes vonalban. Egy új szériás GM, tizenkét személyes, fekete. Napirányban vagyunk hozzájuk képest, talán még nem vettek észre.

– Állj be mögé! De óvatosan, nem akarom, hogy feltűnjünk nekik.

– Nem most csinálom először, drágám – sóhajtott Sybill, és széles manőverrel a másik sikló mögé fordultak.

– Látod már a felségjelüket?

– Al-Watanya.

– Hm. Jönnek ők is a szajréra.

– Itt a remek alkalom kipróbálni az új gépágyúkat! – javasolta Sybill, és Joseph rábólintott.

Ha ezek Al-Watanyából jönnek, akkor vagy lengyelek, és azok gyengék, nem kell félni tőlük. Vagy franciák, de azokkal már úgysem lehet sokkal rosszabb a viszonyuk.

– Remek ötlet, drágám! – mosolygott a nőre, majd bekapcsolta a mikrofont, és hátraszól az embereinek: – Srácok, ébresztő! Mindenki harcállásba, elő a gépágyúkat, meg a rosszabbik modorotokat! Leszállás előtt még szét kell lőnünk egy konkurens GM-et!

XIII.

A férfi, aki nem volt John Smith, az olaszoknak pedig nem sikerült megbizonyosodniuk róla, hogy ezzel szemben vajon Harry Nightnak hívják-e, egy magányos fa árnyékában feküdt a hátán, és elmélkedett. Például a skorpiókról. Az olaszok szerint itt skorpiók élnek a fűben. Vajon mennyire lédús egy skorpió?

Vagy általában, az ember és a skorpió párviadalból ki kerül ki győztesen? És ha mondjuk a skorpió nem őt választja, hanem azt a kutyát, aki már kilométerek óta a sarkában jár, akkor ki nyerhető-e a megmérgezett állatból bármi folyadék?

Mintha csak válaszolna a fel sem tett kérdésre, a vadkutyá felugatott. A férfi összeszedte magát, felemelte a fejét, és látta, hogy az állat egy éppen érkező társát köszöntötte baráti vakkantással. Tehát már ketten vannak, de egyelőre, valami oknál fogva, nem óhajtanak közelebb jönni. Mindegy, hanyatlott vissza a fűbe.

Úgy számolta, hat-hét kilométert tehetett meg azóta, hogy elszakadt az olaszoktól. Még legalább kétszer ennyit kell mennie Mitzuki repülőjének a roncsáig. Kétes. Ráadásul azt ígérte, hogy siet, ennek ellenére már negyedórája itt fekszik, és hülyeségeken töri a fejét. Mennie kell. Még öt perc pihenés, csak öt, szigorúan öt, és utána indul.

A direktlink kérlelhetetlenül számolta az időt a retinája szélén. Az öt perc eltelt. Semmi nem változott, mindössze a kutyák merészkedtek pár lépéssel közelebb. Fel kellene kelni, menni kellene. Mitzuki vár rá.

A lány azóta nem hívta. Vajon mi lehet vele? Talán éppen ezekben a pillanatokban küzd az életéért, vagy legalábbis a szabadságáért. Egy bottal felfegyverkezve... De az is lehet, hogy minden rendben, és valahogy megalkudott az őt kereső franciákkal. Talán már a siklón ül, és valami lakott terület felé tart. Vagy meghalt.

Ezt akarta a legkevésbé hinni. Nyilván él. Talán beszélhetnének. Ha beszélnének, megbizonyosodhatna róla, hogy még él. Addig is van oka nem elindulni. Bekapcsolta a direktlinket.

– Szabadon beszélhetsz?

– Igen – válaszolta csendesesen Mitzuki.

– Mi történt?

– Semmi – hangzott a fásult felelet.

– Hogyhogy semmi? Már régen ott kellene lenniük azoknak a franciáknak!

– Nem hallottam leszállni őket.

– Lehet, hogy mégis máshová mentek... – vetette fel kevés meggyőződéssel a férfi. A lány hangja egyértelműen kimerült és szomorú volt, mint aki kezdi feladni.

– Lehet, hogy azért nem hallottam leszállni őket, mert víz alatt vagyok.

– Kizárt! Nincs akkora nyílt vízfelület a környéken, amiben elsüllyedhetne egy repülőgép!

– De itt csöpög befelé a víz!

– Nyilván a gép egyik belső tartálya sérült meg.

– És ha kívülről jön? Mi van, ha radioaktív?

– Ha szabad vízfelület, akkor tuti radioaktív, de mondom, itt olyan nincs. És annak is csak örülj, ha nem ott szállt le az a sikló. A franciák lehet, hogy nem téged kerestek, vagy valami

bajuk lett, vagy csak biztonságos távolban szálltak le, de az is lehet, hogy te tényleg nagyon mélyen a roncsok alatt vagy. Ha homokba fúródtatok, akkor esetleg méterekre le kell ásni érted, és az sokáig tart neked.

– Akkor is hallanék valamit. De lehet, hogy igazad van, és van valami értelmes magyarázat erre a pokoli csendre itt körülöttem. Vagy nagyon is tévedsz, és az a gép nem erre jött, talán nem is létezik. Talán te sem létezel.

A férfi erre kinyitott a szemét.

– Még létezem. Nem sok híja van, de még létezem.

– És ha soha nem is léteztél? Csak szépen idehallucinál téged az elromlott direktlinkem, akkor mi van?

– Mitzuki, ezt hagyd abba, mert begolyózol!

– Miért, lehet, hogy már megtettem. Itt ülök egyedül a sötét csendben több mint egy napja. Ez nyugodtan az agyamra mehetett, nem?

– Nem vagy egyedül, én tizenhat évesem – rázta a fejét a férfi, és már állt is fel. Mennie kell, mert végül elkésik, és az a lány teljesen megkettyen ott bezárva. Az is csoda, hogy még normális, de a végtelenségig nem fogja bírni. – Létezem, és megyek érted. Addig is mesélj valamit. A múltkor is nagyon érdekes volt az a leírás a dodzsóról, de kénytelen voltál félbehagyni, amikor a keleti ajtó feletti feliratok jöttek volna sorra. Szóval mesélj, mi díszíti azt az oldalt?

– Miért meséljek? – sóhajtott Mitzuki fáradtan. Fájt a szeme sötétség látásától, az élelme és a vize is elfogyott, és úgy tűnik, már a franciák sem keresik. Leírták, kész, neki vége. – Miért nem mesélsz te? Semmit sem tudok rólad, ami megerősítené a létezésed.

– Nekem nincs nagy sztorim – rázta a fejét a férfi, és bicegve, lassan, de ismét nekiindult a szavannának. – Velem csak úgy történnek a dolgok. Általában szerencsés dolgok. A mi nap például megismerkedtem egy nagyon érdekes lánnyal. Titokzatos, gyönyörű a hangja, és édes kínai akcentusa van, pedig nagyon tiltakozik, amikor kínainak nevezik.

– Mert japán vagyok, te meg már megint tereled a szót – sóhajtott ismét Mitzuki, de csak elmosolyodott, fáradt, apró mosollyal. Még mindig a sarkán ült, még mindig a térdén tartotta a botot, abban a pózban, ahogy várta a rátörő franciákat, de most fáradtan lehajtotta a fejét, és leeresztette a vállát.

– Éppen magamról akartam mesélni! – tiltakozott a férfi. A szemét égette az erős napfény, a szája cserepes volt a szomjúságtól, de ment és beszélt, sőt igyekezett minél könnyedebb hangon beszélni. Ha a lány ott, a sötétben feladja, akkor ő egyedül marad. És akkor meg is hal.

– Ha tényleg magadról akarsz mesélni, akkor kezd azzal, hogy bemutatkozol!

– Miért annyira fontos egy vacak hangsor, amit az emberre aggatnak, hogy megkülönböztessék a többi ordító csecsemőtől?

– Szeretnék valahogy szólítani.

– Ó, bárhogy szólíthatsz! Minden névre hallgatok. Nem vicc, van erre egy külön programmodul a direktlinkemben. Válassz egy nevet, és használd nyugodtan!

– Az nem az igazi – rázta a fejét Mitzuki szomorúan. – De ha már a neved titkolod, akkor legalább azt mondd el, hogy hogyan kerültél ide, a nagy semmibe, a direktlinkem biztonsági sávjára.

– Amit én mesélhetnék, az nem hamvas tizenhat éveseknek való! Úgy kezdődik, hogy tegnapelőtt volt egy szabad estém, hát lementem egy bárba, hogy felszedjek valami nőt. Érted, hogy ebben lesznek nem kislánynak való részletek – kacsintott ki a férfi az őt tisztos távolságból követő kutyákra. Jöttek velem, nyilván várták a finom vacsit.

– Ugord át a nem kislányos részeket! – javasolta Mitzuki, és mégiscsak elhevert a fülke padlóján. A franciák most egy kicsit ne jöjjenek, ha már eddig késtek, vagy esetleg udvariasan kopogjanak, mielőtt rátörnek az ajtót, hogy elhurcolják. Neki muszáj kiszállnia egy kicsit ebből a világból, muszáj elfelejtenie a helyzetét, mielőtt tényleg beleőrül. Kényelmesen lefeküdt, bár a lábát fel kellett húznia, hogy ne lógjon bele a sarokban egyre terebélyesedő tócsába.

– Ha átugrom azokat a részeket, amit nem szánok a te ártatlan, tizenhat éves füleidnek, akkor folytassuk a másnap reggel a történetet. Amikor is arra ébredtem a nő ágyában, hogy elektromos pisztolyt szorít a halántékomnak.

– Már megint megkísérelsz kitérni a mesélés elől. Te genetikusan képtelen vagy az egyenes beszédre?

– Anyám és apám hagyj ki ebből! Ők tényleg mindent elrontottak, amit szülő elronthat a gyerekével kapcsolatban, kivéve a génjeimet. Azokból egészen remek kis készletet kaptam tőlük.

– Akkor térjünk vissza a nőre, akit megkíséreltél felszedni a bárban. Hogy nézett ki?

– Olyan átlagosan – vont vállat a férfi. – Hosszú haj, rövid szoknya, nagy mellek egy még nagyobb dekoltázsban, érted. Semmi extra.

– És hogyan kerültél az ágyába?

– A klasszikus módon. Meghívtam egy italra, aztán érdeklődve hallgattam, ahogy a munkájáról beszél, közben megdicsértem a lábát, és utaltam rá, hogy komoly érdekeltségeim vannak a napelembizniszben. Így jutottunk el a bárpulttól a szállodai szobájába.

– Ez lenne a klasszikus mód?

– Miért, téged hogyan szoktak felszedni?

– Sehogy. Én nem szoktam bárókba járni, nincs hosszú hajam, se rövid szoknyám, és attól tartok, a mellméretem is kiábrándítóan hatna rád.

– Én mindenben imádom a változatosságot! Mellméretemben is, úgyhogy ennyi kevés, hogy kiábránduljak belőled. És ha nem kedveled a bárókat, akkor elvihetlek bárhova máshova. Mit szólnál egy klassz nyaraláshoz Csád Beachen? Sok koktél, semmi munka és rengeteg szex.

– Felejtsd el! Épp most vagyok túl egy hosszabb kapcsolaton, és még nem teljesen zártam le magamban – sóhajtott Mitzuki, miközben a hátán feküdt, csukott szemmel bámulta a sötétséget, és az emlékek hatására megforgatta a feje felett a botot, a megszokott, kétkezes szúrással lezárva a mozdulatot, mintha megölné valakit. – És már megint tereled el magadról a szót. Térjünk vissza arra a szállodai szobára, ahol a nem kislánynak való dolgok történtek!

– Nos, abban a szobában pontosan a nem kislánynak való dolgok történtek. De ha akarod, erről is szívesen beszélek! Inkább aprólékosan elmondok minden intim részletet, mint-hogy utána meg azzal vádolj, hogy állandóan kitérek a kérdéseid előtt.

– A túl intim részletekről igen illetlen lenne beszélgetni, tehát szelektálj! Ha kihagyod a kemény pornót, akkor mi mesélni valód marad?

– Abból az éjszakából? Semmi! – kérte ki magának a férfi önérzetesen.

– Szájhős – morogta Mitzuki, és csak elmosolyodott. Kezdte élvezni a meglehetősen szürreális élménybeszámolót. – Reggel pedig tea helyett pisztollyal ébresztett.

– Pedig jó nő volt, bejött nekem, és én is bejöttem neki! Erre képes volt fegyvert fogni rám, méghozzá tényleg a legrosszabb pillanatban. Csak gondoldj bele, ott fekszel, fáradt vagy, másnapos, a ruhadarabjaid szerteszét hevernek egy vadidegen szoba távoli szegleteiben, és akkor még le is akarnak lőni!

– Ha le akart volna lőni, nem ébreszt fel.

– Éles eszű kislány vagy! Nem akart lőni, csak rám fogta a fegyvert, és közölte, hogy most megvárjuk a megbízóját. Profi fejvadász volt a drága, de elkövetett egy hibát.

– Túl közel jött, és el tudta venni a pisztolyt, igaz?

– Dehogy!

– Pedig ez a tipikus hibája a lőfegyverrel hadonászó amatőröknek. Nem tartják a szükséges távolságot, közel jönnek, és akkor már könnyen lefegyverezhetőek.

– Mondom, hogy nem volt amatőr, gyakorlott fejvadász volt, azzal a feladattal, hogy elkapjon és leszállítson. Fizikailag tartotta a távolságot, de hajlandó volt velem beszélgetni. Úgyhogy nekiláttam kidumálni magam.

– Igen, ahogy így egy ideje már hallgatom a szöveged, tényleg elhiszem, hogy bármilyen helyzetből képes vagy kidumálni magad.

– Köszönöm! Azért meg kell vallanom, nem ment túl jól. Sokat levon az ember meggyőzőerejéből, ha összes öltözete egy maga elé szorított kispárna. De csak sikerült kicsit elbizonytalanítanom, és a megfelelő pillanatban felkaptam az ágy melletti szekrénykén heverő öngyújtómat, és kiugrottam az ablakon.

– Te most szívatasz engem! – kacagta el magát Mitzuki. – Beszélsz össze-vissza, csak hogy felvidíts, de egy szavad sem igaz!

– Jellemző! – sértődött meg jól hallhatóan a férfi. – Egyszer ebben az életben megpróbálok igazat mondani, és rögtön az arcomba vágják, hogy hazug vagyok!

– Jó, tegyük fel, igazat beszélsz. Miért az öngyújtót választottad a nadrágod helyett?

– Az öngyújtó a kabalám. Ezer éve megvan, már teljesen tönkrement az akkuja, és lényegében csak akkor lehet használni, ha rásüt a nap, de általában szerencsét hoz.

– Tényleg? – kérdezett vissza kételkedve Mitzuki.

– Ne nevedd ki, a kínaiak is tök babonások bizonyos szempontból.

– A kínaiak igen, de én japán vagyok. Bár mondjuk egy öngyújtó őrizgetése sem nagyobb baromság, mint kihagyni a negyedik emeletet, mert a négyes szám szerencsétlenséget okoz. Szóval, megértem, hogy ragaszkodsz hozzá. A lezuhanásodat is túlélte? Még mindig megvan?

– Igen, megvan. Egy olasz, kombifegyveres, kiberkarú srácnál, aki itt grasszál vele valahol a szavannán. De megjegyeztem az arcát, és ha megint összefutunk, majd visszakérem.

– Tetszik, hogy ilyen egyszerűen látod a világot. Hányadik emeletről estél a fejedre, hogy ilyen remek kis agyrázkódásra tettél szert?

– Csak a másodikról. És onnan csak az első emeleten lévő erkélyig estem, ahonnan könnyen le lehetett mászni az utcára. A nő ugyan utánam lótt, de nem talált el, úgyhogy sikerült elfutnom.

– Egy szál öngyújtóba öltözve.

– Lépjünk át a kínos részletek felett!

– Akkor nem sok marad ebből a történetből – sóhajtott Mizuki, mire a férfi a messzi távolban csak vállat vont.

– Mondtam már az elején, hogy nekem nem sok mesélni való van. Eljutottam a reptérig, ahol egy ismerősöm adott egy pilótaoverallt, és utána már egyszerű volt az ügy. Szerencsésen épp indult egy megbízható csempész a tehersiklójával, úgyhogy felszálltam, és leléptem az Unióból, hogy a mesés Kalahári-övezetben kezdjek új életet. Csak sajnos a csempészett holmira rászálltak az olaszok, elfoglalták a tehersiklót, én meg kénytelen voltam katapultálni, mire a gép lezuhant. Az olaszokkal együtt. Ami utána jön, azt már tudod.

– Ami utána jön, arról csak annyit tudok, amit elejtett fél-szavakból kikövetkeztettem, de még azzal is előrébb vagyok, mint ezzel a mesével. Mert lásd be, ugyan hosszan beszéltem, de mégsem mondtál semmit! Meg kell hajolnom a mellébeszélési tehetséged előtt!

– Mit kellene még elmondatnom?

– Például, hogy miért kellett menekülnöd az Unióból.

– Megharagudtak rám.

– Kik?

– Rövidebb felsorolni, hogy kik nem.

Mizuki ezen egy kicsit elgondolkodott, megpróbálta az ismeretei közé beilleszteni ezt a tényt.

– Végül is, ha jól tudom, az Unióban mindenféle veszélyes bandák uralják az utcákat – jegyezte meg végül óvatosan.

– Bizonyos utcákat igen, de mindenki tudja, hogy merre nem érdemes sétálni.

– Én azt hallottam, hogy a Szahara államaiban nehéz az élet, mert nagyon magas a bűnözés.

– De sosem éltél ott, igaz? – kérdezett vissza a férfi.

– Pár hetet töltöttem Al-Watanyában.

– Akkor csak az előítéleteid alapján beszélsz. A tipikus, kínai előítéleteid alapján. Az Unióban könnyű boldogulni. Beállsz egy céghez, és végül is mindegy, hogy takarító droidokat programozni vagy vezérigazgatónak. Lesz fizetésed, előbb-utóbb egy szép házad, kellemes, csendes, sivatagi környezetben. Évente egy-két hetet eltöltesz Csád Beachen, egy, a bankszámládhoz szabott szállodában, és végig biztonságban vagy. Csak be kell állni a sorba. Tök nyugis és komfortos életet élhetsz, míg bele nem halsz az unalomba.

– Úgy szeretnék egy kicsit belehalni az unalomba! – sóhajtott Mitzuki önkéntelenül, aztán gyorsan tovább kérdezett: – De ha ennyire oké ott minden, akkor te hogyan keveredtél bajba? Miért küldtek utánad egy fejjavadászt?

– Mert tényleg vannak bandák, és tényleg vannak utcák is, ahol nem érdemes fegyvertelenül végigmenni. Ha pedig elkezdesz a törvényt hanyagolva bármi aprósággal is ügyeskedni, akkor előbb-utóbb megsérted egy banda üzleti érdekeit. Velem pont ez történt.

– De sorozatban? Az imént mintha arra utaltál volna, hogy sokan üldöztek. Hogy azért menekültél el, mert többen is meg akartak ölni. Ezt hogyan csináltad?

– Nem direkt volt. Mármint, bizonyos szempontból ez teljesen magától történik. Mondjuk, meglátsz egy jó nőt az utcán, és arra gondolsz, hogy felszedhetnéd. Szóval valami dumával megismerkedsz vele, beszélgetek, és közben megpróbálsz kitalálni, mi jön be neki, és igyekszel azt mondani, amit hallani akar. Aztán egyszer csak azon veszed észre magad, hogy már megint összehazudtál egy komplett új egzisztenciát a semmiből, és már a pasasával üzletelsz a nem létező tehersiklóid bérleti jogáról.

– Velem ilyesmi még sosem történt – rázta a fejét mély meggyőződéssel Mitzuki.

– Velem rengetegszer.

– És mindig ezt csinálod, ha már mindenkit magadra hagyítottál?

– Mit csinálók?

– Elfutsz.

– Igen, ez eddig kiválóan bejött – felelte habozás nélkül a férfi.

– És ha elfogynak a helyek, ahová futhatsz?

– A világ nagy! Még egy csomó részében nem jártam. Ott van például Kyoto. Most, hogy meséltél róla, egészen megtetszett. Nyilván érdekes hely.

– Az. És mégsem javaslom, hogy odamenj. Kerüld el a Kínai Birodalmat, ha jót akarsz magadnak.

– Tényleg annyira rettenetes hely, ahogy mondják?

– Hogyan mondják? – kérdezett vissza érdeklődve Mitzuki.

– Magas korrupció, nulla szabadságjogok, önkény és elnyomás.

– Igen, ezek az előítéletek, amik közkézen forognak a Birodalmon kívül. És persze van valamennyi alapjuk, illetve, nem

is kevés alapjuk van, de azért aki tudja a módját, ott is boldogulhat. Van egy csomó kiskapu, kerülőút és mellékpálya, amiket kihasználva elérheted, amit akarsz. Hidd el, szép és elégedett életet élhetsz ott is.

– Te mégis eljöttél.

– Nem önszántamból – fagyott meg Mitzuki hangja. – És erről nem akarok beszélni.

– Miért? Én elmondtam a mesém, most te jössz. Hogyan szorultál be egy francia csempészgép roncsai alá? – kérdezett a férfi őszinte érdeklődéssel, pedig a másik hangszínén érezte, hogy ezt nem kellene erőltetnie.

– Majd, később, elmondom – vágta oda neki a lány, immár teljesen elkomorodva. – Most már nagyon rossz a hangod, és ha nincs vized, akkor nem okos dolog sokat beszélni, mert minden szóval értékes nedvességet vesztesz. Jobb, ha most nem beszélgetünk tovább. Spórolj az erőddel!

– És még te vádolsz mellébeszéléssel, meg hogy csak terelem a szót?

Mitzuki ezen egy keveset töprengett, elvégre, ha a férfi mesélt magáról, akkor talán neki is kellene. Illendő lenne. Ám vajon hogyan egyeztetheti össze az illendőt az épeszűvel?

– Ha ideérsz, én is elmondom a mesémet – hajtott végül fejét, majd válasz sem várva bontotta a vonalat.

– Tök érdekes egy nő, nem? – vetette oda a férfi az őt követő vadkutyáknak. Azok már hárman voltak. – De ti ne is álmodozzatok róla! A hangja alapján seperc alatt szétver titeket azzal a bottal, ha el akarjátok fogyasztani.

A kutyák lógó nyelvvel vették tudomásul a figyelmeztetést, és a kis csapat tovább vánszorgott a szavannán át.